MARGARET STANLEY

Băiatul din vecini

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Nici o adiere de aer nu venea să tulbure liniştea acestei zile călduroase de vară. Cu pleoapele închise, Julia nu vedea soarele decât ca o pată roşie şi difuză.

îmbrăcată într-un minuscul costum de baie, cu pielea transpirată şi lucioasă de la crema solară, tânăra femeie se abandona unei plăcute senzaţii de toropeală.

Aerul era înmiresmat de iarba proaspăt tăiată. Julia îşi făcea o obligaţie să tundă peluza în toate sâmbetele, pentru a-l scăpa de această corvoadă pe tatăl ei, singura zi din săptămână când se putea odihni. Ea îşi întinse alene braţele deasupra capului, suspinând. Peste zbârnâitul confuz al

unei maşini de tuns iarba se suprapunea zarva
îndepărtată a unor jocuri de copii.

Julia tresări uşor: cineva se apropia. Putea să spună adio siestei. Intrusul rămase nemişcat câteva clipe în faţa şezlongului înainte de a se decide să se aşeze. Ghicise cine era, dar aşteptă ca el să vorbească primul. Simţea încă prea multă ranchiună pentru a face cel mai mic gest.

Sesiză o gravitate neobişnuită în vocea atât de familiară a lui Samuel.

- Regret ce ţi-am spus ieri. Iartă-mă.

Julia se rostogoli pe o parte şi îşi ascunse faţa între braţe. Nu răspunse decât după un timp, cu un nod în gât.

- Ai spus ce credeai şi încă mai crezi.

- Te asigur că nu. Am greşit fiind atât de categoric. Bineînţeles, găsesc regretabil că îţi risipeşti energia şi talentul lucrând într-un restaurant. Dar tu singură trebuie să hotărăşti ce trebuie să faci. Dacă viaţa pe care o duci îţi convine, acesta este principalul.

Ea îşi ridică deodată capul. Părul castaniu îi cădea în şuviţe grele pe ochi.

- Probabil că tu te-ai descurcat bine în viaţă, Samuel. Şi ai vrea ca toată lumea să reuşească la fel ca tine, dar lucrurile nu sunt atât de simple.

Ea întâlni ochii lui de un cenuşiu limpede.

- Ştiu.

Samuel ştia să-şi recunoască greşelile cu o sinceritate emoţionantă. Un zâmbet slab îi întinse buzele, brăzdând faţa lui.

- Să fii fericită, Julia, asta-i tot ce-ţi cer.

Tânăra femeie îi înapoie zâmbetul şi capul îi recăzu pe şezlong.

- Cred că aş fi mai mult dacă aş avea ceva rece de băut.

- Ei bine, mă duc să caut ceva. Uşa este deschisă?

- Da. Există bere pentru tine, dacă vrei!

Julia detesta berea, dar era băutura preferată a tatălui ei, şi vara avea întotdeauna o rezervă în frigider.

Samuel ştia, deoarece cunoştea bine obiceiurile casei, Julia şi cu el crescurseră împreună...

Samuel locuia cu părinţii săi în casa vecină cu cea a Juliei, la capătul unei fundături. Era un loc destul de retras, şi doar o a treia casă adăpostea un cuplu de persoane în vârstă. Cei doi copii, foarte firesc, fuseseră atraşi unul de altul. El avea astăzi douăzeci şi patru de ani, cu doi ani mai mult decât ea, şi un viitor promiţător. Avea deja un salariu important ca director al filialei locale a unei societăţi financiare. Julia îi admirase întotdeauna spiritul de decizie, chiar când nu avea decât doisprezece ani. Era mândră de el, ca şi cum era propriul ei frate. Dar el trebuia să înţeleagă că nu mai putea să-i impună

opțiunile. Viața ei va urma alte căi, care-i rămâneau de altfel să le descopere.

Acesta era motivul certei pe care o avuseseră noaptea trecută. De la plecarea lui Samuel la universitate, acum şase ani, nu avuseseră deloc ocazia să se vadă şi prietenia lor slăbise puțin. Vara, el era foarte ocupat cu micile slujbe pe care le descoperea. La rândul ei, era foarte prinsă deoarece îşi găsise de lucru într-un restaurant familial, apoi în altul, mai elegant. Ieşit primul din promoția lui, Samuel alesese, contrar oricărei aşteptări, să revină să trăiască în Cincinatti, în loc să-şi încerce şansa într-un oraş mare. îşi luase un apartament într-un cartier departe de centru, aproape de serviciu şi nu se vedeau mai mult decât în timpul studiilor lui... Până săptămâna trecută, când el revenise să locuiască în fundătură. Părinții lui erau plecați într-o călătorie lungă în Europa, şi el păzea casa în timpul absenței lor.

Ieri seară, venise să se aşeze între ea şi tatăl ei, în grădină, şi vorbiseră despre trecut. Atâta timp cât Herb rămăsese acolo, vizita îşi păstrase un aspect agreabil. Tânăra femeie simțise renăscând via afecțiune nuanțată de nervozitate pe care o încercase odinioară pentru el..

Dar după un timp, tatăl ei se retrăsese în casă, şi pe nesimțite tonul conversației se schimbase până devenise ostil. Se înfruntaseră cu o înverşunare care nu existase niciodată în

certurile lor de copii. îşi amintea că îi strigase:

- Tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti de ambiţie? Dacă ai fi avut, de ce eşti aici, în loc să fii la New York sau la Los Angeles?

El reacţionase atunci într-un mod neaşteptat. Privirea lui se fixase asupra ei cu o expresie stânjenită, apoi îşi plecase capul, ca şi cum voia să-i ascundă ceva.

- Am... familia, aici.

De ce ezitase asupra cuvintelor?

- Ei bine.... spune-ţi că n-am nevoie de sfaturile tale, îi răspunsese ea pe un ton sec, cu o expresie încăpăţânată.

Cearta lor din ajun îi părea confuză şi ciudată. Cu siguranţă, nu s-ar fi înfuriat în felul acela dacă vorbele lui Samuel n-ar fi găsit un ecou în propriile ei îndoieli cu privire la munca ei. La urma urmei, nu încerca decât s-o ajute.

Auzi uşa pocnind. Samuel revenea. Aproape imediat, câteva picături dintr-un lichid rece căzură pe pielea fierbinte a spatelui ei. Sări în picioare scoţând un strigăt ascuţit. Samuel, postat pe picioarele lui lungi care ieşeau dintr-un şort din blugi, cu torsul gol şi ars de soare, izbucni în râs, cât pe ce să răstoarne paharul cu limonadă pe care-l ţinea în mână. Ea i-l luă cu un aer furios, şi îşi reluă locul pe şezlong.

El se instala atunci lângă ea, şi îşi oferi faţa soarelui. Ca şi

ea, Samuel avea părul castaniu, dar într-o nuanță mai deschisă, cu reflexe aurii. Era înalt şi zvelt. Odată cu maturitatea, umerii i se lărgiseră. Sub arcada perfectă a sprâncenelor, ochii lui cenuşii aveau o expresie plină de siguranță... Privirea tinerei femei întârzie pe fața lui. Va îmbătrâni frumos, se gândi ea: mici riduri vor apărea la coada ochilor săi, fire argintii îi vor presăra tâmplele.

... Samuel se întinse ca un pisoi şi-i aruncă o privire amuzată.

- Te tentează corpul meu frumos?

- Ptiu! făcu ea cu o mină dezgustată.

El avu un aer surprins şi decepționat care o făcu să izbucnească în râs.

- Oh, da! Eşti într-adevăr o creatură de vis! Ideal pentru o divorțată de patruzeci de ani avidă de plăcere.

Ea întinse brațul şi răsturnă paharul încă pe jumătate plin pe pieptul plat al tânărului. Dar n-avu timp să savureze efectul produs, deoarece el îi împinse mâna cu un gest prompt.

- Opreşte-te! sau îți vărs conținutul acestei sticle pe cap! Un divorțat, hai? Ar fi bogată, cel puțin?

- Desigur!

Julia îşi puse paharul în echilibru instabil pe iarbă şi se

lungi din nou, cu brațele deasupra capului şi ochii închişi. O picătură de transpirație îi alunecă pe piept. Tânărul bărbat se redresă ca să-şi termine berea şi se întoarse spre ea.

- Ce faci astă-seară? Lucrezi?

- Nu! Am o întâlnire!

- Ah, bine! Şi cum este acest fermecător tânăr?

Era exact genul de conversație pe care o aveau altădată, când erau adolescenți. Samuel avea atunci obiceiul să râdă de băieții cu care ieşea, în timp ce ea adopta o indiferență trufaşă față de tinerele frecventate de el. Dar el făcuse dovada unei răbdări remarcabile de fiecare dată când ea îi povestea păsurile inimii. Şi ea ştiuse întotdeauna să-şi ascundă iritarea când el devenea inepuizabil asupra calităților iubitei momentului.

Astăzi, totuşi, Julia nu avea dispoziția să se destăinuie şi se mulțumi să ridice din umeri.

- Nu este nici mai bun, nici mai rău decât alții, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Tânărul izbucni într-un enorm hohot de râs.

- Cerule! Nu te ştiam atât de blazată! Cum ai ajuns aşa?

- Cu vârsta, prietene. Foarte simplu.

Samuel se ridică în genunchi şi se aplecă spre ea. Ea ridică asupra lui o privire furişă, vizibil stânjenită. Orbită de soare, nu-i putea distinge decât contururile capului şi umerii impozanți.

Se frecă la ochi, vrând să se aşeze. Dar el nu făcu nici o mişcare, cu privirea fixată asupra ei.

- De ce mă priveşti aşa?

- Caut cearcănele sub ochii tăi, frumoasa mea.

Mai rămase astfel câteva clipe interminabile înainte de a se ridica.

- Ai grijă de tine, îi aruncă el în loc de rămas-bun.

Julia nu răspunse nimic. îl urmări cu privirea în timp ce el se îndrepta spre gardul viu care separa casele lor. El îşi luă elan şi-l trecu dintr-o săritură. Julia admiră uşurința saltului lui. îşi aminti zâmbind de data când trebuise să facă apel la tot curajul ca să realizeze aceeaşi ispravă. Samuel pariase pe un dolar că nu va reuşi. Fireşte, ea primise provocarea şi cum trecuse la trei centimetri deasupra gardului, el alergase să povestească evenimentul cui voia să-l asculte, la fel de bucuros şi de mândru ca şi când era vorba de el însuşi.

O durere puternică de cap o avertiză curând că stătuse suficient la soare. Julia părăsi şezlongul şi intră în casă. îşi turnă o altă limonadă, şi înghiți o caşetă de aspirină. După-amiaza era departe de a se fi sfârşit, dar se simțea total lipsită de energie sau dorință de a întreprinde ceva. Un duş bun se impunea. După aceea, se instală în camera ei, în fața ferestrei mari deschise, pentru a-şi descurca părul ud.

Durerea ei de cap începea să se risipească, dar gândurile îi rămâneau abătute. Samuel avea poate dreptate şi de aceea ajunsese în acea stare de furie. Refuza să privească lucrurile în faţă.

Avea deja douăzeci şi doi de ani. La vârsta asta Samuel îşi obţinuse diploma, cu siguranţa că-şi găseşte o slujbă interesantă şi bine plătită. Mulţi din foştii ei colegi de liceu urmaseră studii superioare strălucite şi se străduiau să-şi realizeze visele. Dar ea, ce dorea oare cu adevărat?

N-avea nimic împotriva faptului de a fi chelneriţă. Dimpotrivă, se ducea să lucreze fără neplăcere şi în patru seri, putea să facă trei sute de dolari doar din bacşişuri. Cum locuia la tatăl ei, n-avea chirie de plătit. Participa doar la cheltuielile alimentare şi depunea la bancă cea mai mare parte din ceea ce câştiga. Ducea o viaţă mai degrabă agreabilă, dar n-avea nici un scop, nici o perspectivă, nici măcar un simplu plan de vacanţă puţin mai captivantă.

Julia îşi lăsă pieptenele pe marginea ferestrei, scoţând un suspin adânc. De data asta, părea că-şi pierduse ardoarea, vioiciunea agresivă şi îndărătnică de care dăduse dovadă în trecut.

Când tatăl ei şi cu ea veniseră să se instaleze aici după moartea mamei, un fel de arţag n-o părăsise luni de zile.

învinuia întreg universul. Prinsese ură pe Ohio si în mod special pe Cincinatti. Nu visa decât un lucru: să se întoarcă în Est, unde se găseau toți prietenii ei. Băiatul care locuia în casa vecină nu era decât un mucos mereu la pândă să-i joace o festă. Cât despre scoală, era mai rău ca orice.

Julia era nouă, o intrusă. într-o zi, în recreația de la amiază, două fete si un băiat o aleseseră cal de bătaie, coplesind-o cu glume răutăcioase si cu ironii, cu acea cruzime al căror secret îl dețin copiii. Rezista de bine de rău dorinței de a izbucni în plâns când deodată se năpustise asupra lor un uragan. Era vecinul ei. Samuel alungase băiatul si pe cele două fete le acoperise cu asemenea injurii încât fugiseră, rosii de rusine. Acest potop de grosolănii o lăsaseră pe Julia cu gura căscată de admirație. Samuel îi explicase după aceea nepăsător că el nu recunoştea nimănui dreptul de a o tachina.

Din ziua aceea, au devenit nedespărțiți. Julia era atunci un adevărat băiețoi, mai predispusă să se cațere în copaci decât să se arate cochetă. Lipsită de prezența unei mame, ignorase mult timp o feminitate care o stingherea. Afecta mereu aceeasi indiferență față de băieți si de fete, care nu se gândeau decât să atragă atenția asupra lor. Samuel o accepta asa cum era, cu obrajii mânjiți de noroi, cu genunchii răniți sau cu părul zbârlit. Desigur, el nu avusese niciodată nici cea mai mică reacție în

rarele situații când se pusese la mare ținută. Dar tocmai asta aprecia la el. Şi apoi, el plecase la universitate. Ea avea şaisprezece ani. Abia atunci începuse să se preocupe să placă băieților şi anii trecuseră fără ca vreun eveniment marcant să-i distingă unii de alții.

Julia aruncă o privire la ceasul plasat alături de pat: ar fi trebuit să fie îmbrăcată de mult... îşi îmbrăcă rapid noua rochie de vară verde-deschis, a cărei croială dreaptă făcea să iasă în evidență îngustimea taliei şi a şoldurilor, şi sandale albe cu tocuri înalte. Apoi îşi sublinie ochii mari întunecați cu puțin rimel, aplică puțin fard pe obraji şi ruj pe buze şi se grăbi să coboare. Era aproape ora şase.

Perspectiva serii alungă surda nelinişte care o chinuise o bună parte a după-amiezii. îşi înăbuşi totuşi un sentiment vag de nemulțumire la gândul că prietenul ei îi va displăcea lui Samuel. Ian Walsh era unul din celibatarii plini de siguranță, a cărei uşurință perfectă în toate împrejurările putea să treacă drept dezinvoltură şi să stârnească o anumită iritare. Era conştientă de asta. Dar era atât de nostim, atât de plin de viață, atât de amabil şi de seducător încât nu rezista plăcerii de a ieşi cu el.

Ian îi plăcea. Avea o înfățişare atletică, şi tocmai împlinise treizeci de ani. Zâmbetul lui ar fi putut topi un aisberg. Slujba îl

obliga să călătorească adesea, dar nu uita niciodată s-o sune când se întorcea şi se vedeau cu regularitate de luni de zile.

Julia îl întâlnise pe Ian la restaurantul unde lucra, într-o seară frumoasă de primăvară. El cinase la una din mesele la care servea ea şi apoi revenise în fiecare săptămână. Patroana sfârşise prin a-i mărturisi Juliei că cerea întotdeauna să fie plasat la una din mesele la care ea asigura serviciul. Şi într-o zi, i-a propus o ieşire...

Tânăra femeie se îndreptă spre bucătărie ca să vadă dacă tatăl ei se gândise să-şi prepare ceva pentru cină. Pe foc era o cratiță cu sos tomat. Verifică să nu se prindă, apoi se grăbi spre salon, sperând că Ian nu sosise încă.

Stupefacția o opri brusc în elanul ei. Samuel era instalat confortabil pe canapea, în compania tatălui ei.

- Ce faci aici? exclamă ea.

Tânărul nu reacționă la impolitețea întrebării ei. îi cercetă ținuta cu o privire aprobatoare şi răspunse placid:

- Cinez cu tatăl tău.

Julia ieşi din perplexitatea ei ca să se întoarcă repede spre tatăl ei.

- Cum s-a desfăşurat partida de golf, tată?

- Era prea multă lume, după gustul meu... dar am câştigat.

- Felicitări! Jim Dennison trebuie să fie mort de gelozie!

- într-adevăr, n-a spus mare lucru când am părăsit terenul, dar încă mai mişca...

Tânăra zâmbi şi se apropie de fereastră. îndepărtă uşor perdeaua pentru a supraveghea aleea.

- Mor de dorinţă să-l cunosc pe prietenul tău, declară Samuel pe un ton care nu lăsa nici o îndoială asupra relei-voinţe de principiu.

- Va rămâne pentru o altă dată. Mă duc în întâmpinarea lui. Aerul îmi va face bine.

Ochii cenuşii ai tânărului străluceau de maliţiozitate. Tocmai auzise zbârnâitul imperceptibil al unui motor, urmat de pocnitura unei portiere şi sunetul soneriei. Sări în picioare şi alergă să deschidă uşa, gratificând-o pe Julia cu un zâmbet sarcastic..

- Bună seara! Intraţi! O căutaţi pe Julia, nu-i aşa?

Julia se trase înapoi, cu un uşor zâmbet pe buze, în timp ce Ian privea succesiv pe Samuel şi pe tânăra femeie.

- Da, încuviinţă el cu amabilitate.

El se întoarse spre Herb.

- Bună seara, domnule Fischer. Cum vă simţiţi?

- Bine. Mulţumesc.

Ian se întoarse spre Julia, şi-i zâmbi cu tandreţe.

- Eşti gata?

Julia clătină din cap şi se duse să-şi caute poşeta.

- Luaţi un pahar înainte de plecare? zise Samuel.

Ian o privi pe Julia cu un aer întrebător.

- Noi plecăm, declară aceasta pe un ton hotărât.

- Ei bine, rămâne pe altădată, încheie Ian la adresa lui Samuel. Vă urez o seară bună.

Cum el îi făcu loc să treacă, Julia nu se putu împiedica să-i arunce o privire furioasă.

O dată în maşină, Ian demară imediat.

- Cine este? îl cunosc?

Julia se întoarse spre geam ca să-şi ascundă expresia feţei.

- Nu, oftă ea. Este vecinul nostru. Am crescut împreună.

- Nostim tip, făcu el, laconic.

- Are tendinţa să se dea drept fratele meu mai mare. Dar nu i-o lua în nume de rău.

Ian izbucni în râs.

- Oh nu! Nu este genul meu! Fratele tău mai mare... adevărat? Este mai degrabă curios.

- Ce vrei să spui?

- Oh, nimic, spuse el vesel. Sper că ţi-e foame. Eu simt o poftă de căpcăun.

Seara se desfăşură agreabil. Ca de obicei, Ian se arătă încântător şi plin de atenţie cu ea. Julia râse mult şi găsi

mâncarea excelentă. La întoarcere, blândeţea aerului care intra prin geamul deschis, vederea cerului înstelat, muzica difuzată stereofonic de excelentul radio al lui Ian o cufundară pe tânăra femeie într-o lungă reverie. Poate îi trebuia doar un bărbat ca Ian ca să-şi regăsească ardoarea care-i lipsea?

Ajuns în faţa casei ei, Ian opri motorul, se aplecă spre ea şi-i luă mâna.

- Mulţumesc.

Julia se arătă uimită şi începu să râdă.

- Ian! Exagerezi. Eu ar trebui să spun asta!

- Poate. Dar compania ta mi-a făcut cel mai mare bine şi-ţi mulţumesc.

Ea îi înapoie zâmbetul în întuneric şi simţi o uşoară indispoziţie a cărei cauză îi scăpa. Era nerăbdătoare să-şi retragă mâna fără a-l ofensa.

- Aş vrea să te revăd săptămâna viitoare, reluă cu blândeţe Ian.

- Cu plăcere.

De ce această indispoziţie? Nu era prima dată când întârziau astfel înainte de a se despărţi. Aruncă o privire spre casa scufundată în întuneric; tatăl ei trebuie să se fi culcat de mult.

- Trebuie să lipsesc câteva zile, dar te sun la întoarcere. S-a

făcut?

- S-a făcut...

Ea nu-i acorda decât o atenție distrată. Şi deodată, descoperi cauza stânjenelii ei: la familia Morrow, lumina era aprinsă. Samuel nu dormea... Julia se simți prost lăsându-se emoționată de acest amănunt, dar fapt este că o tulbura!

Ian se aplecă tandru spre ea. El îi atinse uşor gura, bărbia şi obrajii cu săruturi uşoare şi blânde. Ea se forță să reacționeze cu naturalețe. Nu răspunsese cu plăcere, în alte dați? Dar inima nu participa. Se încordă, pradă unei nervozități necunoscute...

Julia reuşi totuşi să nu lase să se vadă nimic şi când putu în sfârşit să închidă uşa în spatele ei, un oftat îi scăpă de pe buze. îşi reproşă iritată că se comportase ca o proastă şi speră că Ian nu observase nimic. îi plăcea şi dorea sincer să-l revadă.

Tânăra femeie urcă scara, furioasă că dăduse atâta importanță unei simple coincidențe. Trecând prin fața bucătăriei, aruncă încă o privire spre casa familiei Morrow şi se opri brusc: acum, lumina din living era stinsă. O simplă coincidență, dar în mod incontestabil tulburătoare...

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Julia părăsi patul în silă. îmbrăcă un şort din blugi decolorat şi un tricou fără mâneci care îi descoperea brațele şi umerii bronzați, apoi coborî în bucătărie.

Se făcuse deja foarte cald, ceea ce prevestea o nouă zi de caniculă. în locul ceştii obişnuite de cafea, Julia preferă un pahar cu suc de portocale şi un ceai rece, apoi, după o trecere rapidă în revistă a ziarului de duminică, se consacră curățeniei camerelor de la parter. în fine, cu conştiința împăcată, luă un roman pe care începuse să-l citească şi se duse în grădină.

De data asta, în loc să se aşeze la soare, trase un şezlong la umbra unui arțar ca să se odihnească până la masa de prânz.

în toate duminicile, Herb asista la slujbă. Julia se întreba dacă această asiduitate nu se datora existenței unei frumoase văduve drăguțe care frecventa cu regularitate biserica. Cât despre ea, nu se mai dusese de când îşi găsise slujba. Sâmbătă seara restaurantul era mereu plin şi se întorcea întotdeauna târziu şi prea extenuată ca să se trezească devreme în ziua următoare.

Un zgomot dinspre casa familiei Morrow îi atrase atenția. în şort şi cu bustul gol, Samuel tundea lungul gard viu care separa cele două case cu mari lovituri de foarfece. în ciuda căldurii,

lucra cu vigoare, fără să-şi acorde cel mai mic răgaz şi la un moment dat tânăra femeie nu mai rezistă: îşi lăsă cartea şi se duse să-i caute un pahar de ceai rece.

Dacă o auzise apropiindu-se, el nu lăsă să se vadă şi continuă să fluiere în timp ce ea îl privea în tăcere, fascinată de umerii lui musculoşi, cu pielea brună şi satinată. Se surprinse schiţând un gest pentru a-i atinge braţul, dar se stăpâni imediat şi îşi drese glasul.

- Ţine, bea asta, înainte să cazi într-o sincopă.

Samuel se întoarse, cu un aer surprins. La vederea paharului pe care i-l întindea, un zâmbet larg îi lumină faţa.

- Mulţumesc, frumoasa mea!

Şi îl goli dintr-o dată, cu capul dat pe spate. Julia îşi lăsă privirea să rătăcească pe pieptul lui lat, apoi începu să urmărească foarte interesată evoluţia lentă a unei furnici pe cale să escaladeze un muşuroi.

Ridicând capul, văzu că el o cerceta cu o privire scrutătoare.

- Cum s-a desfăşurat seara ta? se interesă el învârtind cuburile de gheaţă din pahar.

- Foarte bine. Am cinat afară şi apoi ne-am întors în linişte. Nimic diferit de alte daţi.

Tânărul bărbat clătină din cap şi-şi ridică ochii spre cerul

uniform de albastru. Cu un oftat de oboseală, îşi trecu braţul peste fruntea transpirată.

- Trebuie să fii nebun să tunzi gardul într-o zi ca asta!

Julia încuviinţă în tăcere. El se întoarse spre ea.

- Acest Ian, observă el, este mai în vârstă decât tine, nu?

Tânăra femeie se aştepta mai devreme sau mai târziu la o observaţie de acest gen, dar exasperarea o făcu să-i vină sângele în faţă.

- Are treizeci de ani, răspunse ea tăios.

Samuel scoase un mârâit, îi aruncă o privire ironică, apoi, împotriva oricărei aşteptări, îi adresă un zâmbet deosebit de plăcut.

- Are un aer simpatic. Mulţumesc pentru ceai, Julia.

Cu asta, îi restitui paharul cu un gest cam brusc. Şi cum ea îl privea cu gura căscată, îi aruncă o privire maliţioasă şi reîncepu să lucreze fluierând, ca şi cum nimic nu era mai important în lume.

Ea rămase un moment să-l observe înainte de a se înapoia în casă ca să scape de pahar. Se aştepta la o reflecţie sarcastică asupra cuplului pe care-l forma cu Ian. în mod bizar, faptul că se abţinuse îi dădea un sentiment de frustrare, o lăsa descumpănită.

Hotărât lucru, avea reacţii absurde, Samuel înţelesese fără

îndoială că n-avea nimic de spus despre viaţa ei privată.

Tânăra femeie îşi petrecu după-amiaza citind. înainte să plece la restaurant, făcu un duş şi îşi puse hainele de lucru. Ţinuta impusă chelneriţelor nu era prea strictă: ele trebuia să poarte aceeaşi bluză, cu o fustă închisă la culoare cu o croială indiferentă şi pantofi eleganţi dar confortabili. în sală, Julia îşi lega la mijloc un mic şorţ unde îşi punea bacşişurile, plicurile de chibrituri, carneţelul şi creionul. Astăzi fiind duminică, restaurantul se închidea mai devreme; va putea să revină acasă la o oră decentă.

După ce i-a urat noapte bună tatălui său, se îndreptă spre garaj unde dormea maşina ei Volvo. Un simplu buton comanda deschiderea automată a uşii. Herb insistase să instaleze dispozitivul, deoarece Julia se întorcea adesea noaptea târziu. în felul acesta, nu trebuia să coboare din maşină înainte de a se găsi în siguranţă în interiorul garajului, care comunica direct cu casa.

După un marşarier, Julia opri un moment ca să se asigure că oblonul de fier se închisese, apoi aruncă o privire în direcţia casei familiei Morrow. Samuel tăia un arbust în grădină. Ea schiţă un gest din mână, dar cum el nu răspundea, reluă volanul şi, mergând tot cu spatele, ajunse la extremitatea aleii.

Ea nu-l văzu pe Samuel lăsându-şi unealta şi ridicându-se

pentru a urmări cu privirea maşina care dispărea.

îndată ce ajunse la restaurant, tânăra femeie servi o familie de cinci persoane care-i lăsară un bacşiş generos. Apoi luă comenzi de la multe perechi. Mesele de care răspundea erau în cea mai mare parte pentru două persoane. în bucătărie domnea un calm excepţional, aproape supranatural: femeile care lucrau reprezentând etnii foarte variate, aveau obiceiul să perpetueze amintirea vechilor rivalităţi cu strigăte puternice şi mânuirea zgomotoasă a polonicelor şi capacelor. Şeful personalului dispăruse, ca întotdeauna când lucrurile mergeau bine.

Julia revenea cu o comandă când îl descoperi pe Ian aşezat la o masă mică. Un zâmbet îi lumină imediat faţa, şi ea îl salută în trecere, promiţându-i să revină repede să-i ia comanda.

Julia servi mai întâi băuturile destinate unei mese mari ocupate de şase tinere femei bine dispuse. Ea schimbă câteva cuvinte cu ele, apoi se grăbi să-l regăsească pe Ian.

- Ce surpriză, te credeam plecat.

- Nu, în cele din urmă, nu plec decât mâine şi doream foarte mult să te văd.

- Sunt mulţumită c-ai venit. Ce ai ales?

- Va fi ca de obicei, spuse el punându-şi coatele pe masă pentru ca s-o examineze mai bine.

Ea clătină din cap, şi înscrise în carneţel fructe de mare şi o sticlă de vin de Alsacia pe care-l bea întotdeauna cu ele.

- Eşti liberă în acest weekend? o întrebă el.

- Lucrez sâmbătă, dar voi fi liberă duminică.

Ridicând capul, îl surprinse privindu-le cu viu interes pe tinerele femei care se lansaseră într-o conversaţie animată. Julia îşi reprimă o mică strâmbătură. Ea nu-şi făcea totuşi nici o iluzie în legătură cu Ian. într-adevăr, era genul de bărbat care nu rezista niciodată dorinţei de a seduce.

El se văzu prins în flagrant delict, dar nu manifestă cea mai mică jenă.

- Ne vedem duminică? Te voi suna la sfârşitul săptămânii.

- S-a făcut, răspunse ea cu ochi strălucitori.

Julia lucră mult timp fără răgaz înainte de a putea face o mică pauză. Schimba câteva cuvinte cu o altă chelneriţă când văzu că uşa restaurantului deschizându-se în faţa lui Samuel însoţit de o femeie brunetă de o frumuseţe uimitoare. Făcu ochii mari. Aproape toată lumea întorsese capul spre cuplu. Samuel, în costum închis la culoare, era de o eleganţă perfectă. Cât despre însoţitoarea lui, s-ar spune că era o apariţie: negrul părului ei contrasta puternic cu roşul rochiei dintr-o stofă fină şi strălucitoare. Fusta se mula strâns pe formele ei, şi aceeaşi

ţinută, purtată de alta, ar fi putut să dea o impresie de vulgaritate. Dar distincţia siluetei ei şi fineţea trăsăturilor sale erau doar puse în valoare.

Ceea ce o uluia pe Julia, era mai puţin frumuseţea acestei femei, cât identitatea ei. Ea aruncă o privire spre Ian: ca şi ceilalţi, era pierdut în contemplarea cuplului. Mâna sa, care ţinea o ceaşcă de cafea, se oprise brusc la mijlocul drumului dintre masă şi gură.

Julia se întoarse la treaba ei. îşi privi ceasul, estimând la cincisprezece minute timpul necesar lui Ian ca să reacţioneze. îi trebui exact şapte minute. Punându-şi ceaşca pe masă cu un gest brusc el se ridică şi se îndreptă fără ezitare spre masa lui Samuel. Vizibil amuzat, acesta îl privi cu un zâmbet şi schimbară câteva cuvinte amabile.

Pe masa sa, Ian lăsase un cec şi un bacşiş generos sub farfurioară. Julia făcu un semn discret unui chelner să debaraseze masa.

Ea se feri să se apropie de noii veniţi. Samuel poate nu ştia că lucra în acea seară, fiindcă n-o văzuse plecând. Pentru nimic în lume nu voia să-i impună prezenţa ei, aşa cum Ian era pe cale s-o facă.

Totuşi, puţin mai târziu, privirea ei o întâlni pe cea a lui Samuel, care avea ochii fixaţi asupra ei. Ea îi făcu un mic semn

amical din mână, la care el îi răspunsese, dar nu se duse până la el.

La începutul serii nu observase cum trece timpul, dar acum fiecare minut îi părea interminabil. Curând, nu mai rămaseră decât câțiva clienți întârziați şi, ca în toate duminicile, Julia se grăbi să aranjeze totul înainte de ora de închidere a restaurantului. Se strecură afară spre ora unsprezece, şi se întoarse acasă înainte de miezul nopții.

Sosind, aruncă o privire spre casa familiei Morrow. Totul era stins şi într-o perfectă linişte. Samuel probabil nu se întorsese.

O dată intrată în garaj, opri motorul şi rămase aşezată în întuneric. O nelinişte nedefinită o cuprinsese. Nu se gândise niciodată la asta, dar Samuel era un bărbat normal şi femeia care-l însoțea era deosebit de atrăgătoare. Nu era nimic uimitor că nu va reveni înainte de dimineață.

în acest moment, o imagine de nesuportat se impuse în mintea ei. în ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuşi s-o alunge. Samuel îşi apleca încet capul spre buze care i se ofereau, un corp acoperit în roşu se lipea de el; păr negru ca smoala cădea pe brațele lui; cu mâini mângâietoare, el făcea să alunece rochia...

Deodată, sângele năvăli în fața Juliei şi fruntea i se acoperi

de transpirație. Strânse din toate puterile volanul. Era ca şi cum imaginile țâşnite din imaginația ei îi aprindeau corpul.

Asta se datora cu siguranță necuviinței unei asemenea viziuni. O scenă având alte protagoniste ar fi avut fără îndoială acelaşi efect dacă i-ar fi asaltat la fel la fel de neaşteptat mintea.

Părăsind în grabă maşina, împinse uşa care dădea în casă. Viața privată a lui Samuel nu-l privea decât pe el. O nouă problemă începu totuşi s-o hărțuiască fără voia ei: oare câte femei cunoscuse deja?

O dată în pat, îşi înfundă capul sub pernă. Intrând prin fereastra deschisă, briza nocturnă ridica perdeaua. Julia se întoarse pe spate şi fixă tavanul, incapabilă să oprească valul de gânduri confuze care o ținea trează.

Multe fete pe care le cunoştea avuseseră deja amanți, dar ea, niciodată. Nu ocaziile îi lipsiseră. La lucru, chelnerițele erau solicitate fără încetare şi unele nu ezitau să se lege de primul bărbat venit, oricât de puțin bogat era şi nu prea urât. Julia n-avea nimic dintr-o ingenuă, dar conştiința feminității ei şi atracția pentru sexul opus se treziseră cu întârziere. Şi apoi, momentul nu se părea niciodată cel bun. Multe din flirturile ei încercaseră s-o convingă. Ian nu-i ascunsese dorința de a da relației lor o turnură mai intimă, dar ea n-avusese niciodată curajul. Şi în seara asta, în timp ce o forță necontrolată făcea să-i

apară în fața ochilor elanuri şi gesturi de dragoste, ea se făcea ghem ca pentru a se apăra.

Julia îşi petrecu noaptea sucindu-se şi răsucindu-se în patul ei. A doua zi, la ora opt, se ridică din pat cu pleoapele grele şi într-o dispoziție nervoasă. Era răcoare, aproape frig. O privire pe fereastră în dezvălui stratul gros de nori care întuneca cerul. Săptămâna începea rău.

închizând uşa camerei, rezistă cu greu dorinței de a coborî scara alergând ca să vadă dacă maşina lui Samuel se afla pe alee... încă în cămaşa de noapte, îşi aruncă un capot pe umeri şi coborî să-l caute pe tatăl ei. îl găsi bându-şi cafeaua în sufragerie, deja îmbrăcat pentru a pleca la birou. Păru surprins s-o vadă deja în picioare.

Mormăi un vag bună dimineața şi se duse să-şi umple un bol mare de cafea fierbinte. Sub privirea curioasă cu care o fixa tatăl ei, se îndreptă cu precauțiune spre masă, ca şi cum ținea un baton de dinamită, şi se lăsă să cadă pe un scaun.

- Ai căzut din pat în această dimineață, draga mea?

- N-am închis un ochi toată noaptea, spuse ea reprimându-şi un căscat. N-ar fi trebuit să mă culc atât de devreme.

- Tot răul are şi partea lui bună! Nu speram să te văd până mâine.

Cum ea pleca la lucru înainte ca el să se înapoieze, ajunseseră să nu se vadă mai multe zile. Luaseră obiceiul să comunice prin mici mesaje care presărau casa. Se auzi o bătaie în geam. Julia tresări şi Herb se ridică să deschidă. Când auzi vocea lui Samuel, îşi plecă brusc capul, cu bărbia proptită în mână.

- Pot să împrumut puţin lapte? Am uitat să cumpăr ieri.

- Sper că nu-ţi vei da totuşi osteneala să vii să mi-l înapoiezi, făcu Julia pe un ton caustic.

- Intră, Samuel, spuse Herb deschizându-i mai larg uşa culisantă. Vino să iei cafeaua cu noi.

- Mulţumesc, Herb. Dar staţi jos, mă voi servi singur. Nu trebuie atâta ceremonie cu mine! Ei, bună ziua Julia! Ce dispoziţie groaznică în această dimineaţă!

- Lasă-mă în pace Samuel! Este tot ce-ţi cer!

Uimit, Herb aruncă spre fiica lui o privire de reproş si tânărul bărbat nu răspunse nimic. El purta un costum de vară albastru deschis care evidenţia bronzul lui şi dădea o mai mare strălucire ochilor săi cenuşii. Cu ceaşca în mână, el veni să se aşeze la masă şi începu o conversaţie cu gazda, în timp ce Julia rămânea tăcută.

- Aş face bine să plec dacă nu vreau să întârzii, murmură în cele din urmă Herb.

El depuse un sărut pe obrazul fiicei lui.

- Pe mâine, scumpo. O zi bună.

- La revedere, tată!

Tăcerea căzu din nou, uşa garajului se deschise şi se închise, zgomotul motorului descrescu încetul cu încetul. Julia, cu coatele pe masă şi capul între mâini, închise ochii pentru a evita privirea lui Samuel. Imaginile nopții trecute reveneau s-o hărțuiască din nou...

Se simți deodată apăsată de liniştea care domnea în cameră. Samuel nu făcea nici o mişcare. Deschizând ochii, îl găsi observând-o cu fruntea barată de o cută.

- E în ordine, Julia?

Ea îşi închise mâinile în jurul ceştii şi îşi trase gâtul între umeri, cu capul aplecat spre muşama.

- Da, de ce?

- Nu ştiu. Arăți atât de obosită...

Din instinct, ea se dădu înapoi. Dar nu putea să-i ascundă părul ciufulit, cearcănele care subliniau ochii, nici nervozitatea gesturilor. Se gândea că el, în schimb, avea un aer odihnit şi bine dispus. Un gând antrenând-o în altul, tresări.

- Este ceva ce nu merge?

- Dar nimic! exclamă ea părăsind scaunul ca să-şi mai toarne cafea. Mai vrei puțină?

- Nu, îți mulțumesc.

Ea se așeză din nou. Samuel se lăsase pe spătarul scaunului.

- Eu... îmi pare rău pentru ieri seară.

- Ce vrei să spui?

- Nu știam că Ian va fi acolo, altfel aş fi invitat-o pe Linda în altă parte.

- Cum? Şi de ce dracu te-ai fi dus în altă parte?

El îşi întoarse brusc capul.

- M-am exprimat rău. Ascultă, voiam numai să-ți spun că sunt absolut dezolat de ceea ce s-a petrecut ieri seară. Nu mă aşteptam ca Ian să se ataşeze la masa noastră aşa cum a făcut-o.

- Dacă înțeleg bine, tu... mă crezi geloasă? Din cauza lui Ian?

- Nu eşti geloasă?

- Nu! Bineînțeles că nu! îl cunosc pe Ian. Aş fi fost mirată dacă m-ar sări asupra ocaziei de a face cunoştința unei femei ca Linda.

Samuel păru descumpănit.

- Şi asta nu te contrariază?

Ea avu o expresie ciudată, la fel de stranie ca ceea ce simțea în acest moment. Deschise gura ca s-o închidă imediat. Poate ar fi trebuit să fie contrariată, dar nu era deloc. Despre ceea ce o frământa, nu putea evident să vorbească. Era atât de ridicol!

Trăsăturile severe ale lui Samuel se îmblânzise puţin şi îi luă braţul.

-Julia, nu mai ieşi cu el. Doar nu eşti totuşi oarbă? De ce îţi faci rău inutil continuând să-l vezi? Nu poţi să ai încredere, este la fel de insesizabil ca un şarpe!

- Mie... mi-au plăcut întotdeauna şerpii.

Ea bău o înghiţitură de cafea. Samuel îi lăsă braţul.

- Ei au ceva foarte seducător. Evident, n-au afecţiunea fidelă a câinilor, dar sunt cu atât mai uimitori! Ei pot să-şi abandoneze vechea piele şi să arate absolut noi, sclipitori...

Samuel se foi pe scaunul său, şi-şi înăbuşi o înjurătură printre dinţi. Apoi reluă mai tare, cu un efort vizibil să se stăpânească.

-Julia, nu vreau să-ţi fac rău.

De data asta, ea îl privi drept în ochi.

- Nimeni nu-mi va face rău, afirmă ea, atinsă de grija lui.

- Nimeni? Pentru numele lui Dumnezeu, priveşte-te! N-ai putut dormi noaptea. De ce?

- Eu...

Cuprinsă de panică, nu găsea nici cea mai mică explicaţie să-i dea. Fără să înţeleagă de ce Samuel era acum scos din sărite.

-Vezi! ironiză el, n-ai nimic de spus. Recunoaşte, Jiulia, eşti prinsă în cursă!

- Dar nu ştiu despre ce vorbeşti!

Tânăra femeie ezita între stupefacţie şi mânie. Cât era de ciudat! Şi cât de mult se înşela!

- Explică! replică el laconic. De ce n-ai venit la masa noastră, ieri seară?

- Ca să vă las liniştiţi, evident! strigă ea întorcându-i spatele iritată.

- Nu te cred. De ce nu vrei să spui adevărul?

- Nu am intenţia să-ţi spun nimic!

Tăcerea căzu din nou, grea. Când se reîntoarse în fine, descoperi privirea lui deosebit de tristă.

- Altădată, îmi povesteai tot, murmură el.

Deodată, ea simţi tot răul pe care i-l făcuse fără să vrea.

- Nu pot face nimic, Samuel, nu mai este ca înainte.

O suferinţă violentă, neaşteptată, izvorâtă din adâncul fiinţei o copleşi atunci. Era aceeaşi disperare pe care o simţise când el plecase.

- Şase ani au trecut de la plecarea ta, şi nu mai suntem aceiaşi. S-a terminat, nu mai putem fi vechii camarazi care am fost!

într-o secundă, el se găsi în faţa ei. O prinse de umeri cu un gest brusc şi o scutură. Julia rămase fără voce. Nu-l văzuse niciodată astfel.

- Vei suferi tot ce ştii. Nu înţelegi, sărmană nebună? Acest tip nu-ţi va face decât rău!

Cu aceste cuvinte, şi fără să-i lase timp să reacţioneze să răspundă sau măcar să-şi reia respiraţia, îi dădu drumul şi plecă.

Capitolul 3

în seara aceea, la restaurant, Julia se târî mizerabil, cu pleoapele grele şi membrele amorţite. Simplul fapt de a ridica un platou reprezenta un efort supraomenesc şi fu cât pe ce să răstoarne de mai multe ori platourile pe care le transporta. Când ajunse în sfârşit în garajul ei şi opri motorul, rămase nemişcată mult timp: tot spatele o făcea să sufere, şi nu-şi mai simţea picioarele. Lipsa de somn n-o afecta niciodată. De data asta, toată energia o părăsise.

Trebui să facă un efort ca să coboare din maşină. Portiera pocni în tăcere şi în întuneric. Nu, absenţa somnului nu era responsabilă de starea ei: ca oricine, putea să suporte foarte bine o noapte prea scurtă.

Ceea ce o copleşea, era amintirea dimineţii, întâlnirea ei cu Samuel.

înainte, niciodată nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise prietenia lui. Niciodată nu s-ar fi gândit că i-o va spune într-o zi atât de clar. Dar suferinţa prea mult stăpânită se trezise brusc la ideea că relaţiile lor din copilărie trecuseră pentru totdeauna.

Ochii ei se umplură de lacrimi: cum să renunţe la acest trecut care reprezenta singura ei fericire? Astăzi, era singură. Se mulţumea să existe, aşa cum tatăl ei exista de ani de zile deja, dar ea nu trăia...

încetul cu încetul, un somn binefăcător o birui şi adormi. A doua zi, se trezi odihnită, dacă nu revigorată.

După ce făcu un duş, îşi luă micul dejun şi făcu puţină ordine, tânăra femeie ieşi în bikini ca să se întindă la soare cu o carte. Dispunea de două zile fără altă obligaţie decât să rezolve sarcinile de menaj rămase în urmă. Julia îşi aşeză şezlongul astfel încât să profite la maximum de soare şi îşi unse din abundenţă corpul cu ulei protector. Apoi deschise cartea.

Fu imediat captivată de lectură. Era un roman scris de o femeie şi în mare parte autobiografic. Aflat pe un loc bun pe lista cărţilor de succes de peste zece luni, primise mai multe premii literare. Personajul central era expus la frământări şi nelinişti, dar un fel de seninătate, de speranţă nesfârşită se degaja din toată povestea. O temă domina totul: aceea a renaşterii. Julia lăsă să-i cadă cartea şi închise ochii. Renaşterea...

De ce să se lase copleşită de tristeţe? încet, optimismul firesc al tinerei femei ieşi învingător: dacă scena de ieri continua s-o obsedeze, acum avea speranţa să reia relaţia cu Samuel. Poate chiar ar putea să pornească pe baze noi...

Puţin mai târziu, stomacul ei strigând de foame, părăsi şezlongul şi se întoarse în bucătărie pentru a mânca un măr şi un baton de ciocolată. Se gândi la ce va putea pregăti pentru cină.

Herb şi fiica lui îşi împărţeau diversele treburi necesare pentru întreţinerea unei case, dar ea era cea care se ocupa de bucătărie. Herb lua asupra sa cumpărăturile, golea pubela şi se ocupau pe rând de maşina de spălat.

Cum perspectiva de a pregăti mâncare caldă n-o entuziasma deloc, Julia hotărî să prepare o salată şi mici sandvişuri cu pui. Decizia odată luată, se îndreptă spre scară cu intenţia de a face un duş şi a se schimba când se sună la uşă. Se întoarse din drum. Deschizând uşa, îl găsi pe Samuel, sprijinit de pervaz, cu părul puţin în dezordine. Purta un costum închis. Tocmai se întorcea de la serviciu. Surprinse pe faţa lui o expresie de plictiseală, dar când întoarse capul spre ea, schiţă un surâs.

- Nu mă inviţi să intru?

Julia făcu un pas înapoi ca să-i lase loc de trecere. El o învălui cu privirea: bikinii ei nu erau compuşi decât din câteva triunghiuri plasate în locurile strategice. Nimic nu masca talia ei fină, picioarele lungi, frumoase şi pielea bronzată, lucind de loţiune.

Tulburată, îşi duse mâna la păr pentru a-l îndepărta de pe faţă. Trăsăturile ei, pierzându-şi rotunjimile copilăriei, căpătaseră mai mult caracter. Ceva părea să-l fascineze pe Samuel. Cum el nu spunea nimic, ea rupse tăcerea.

- Vrei să bei ceva rece?

- Cu plăcere.

Ea se îndreptă spre bucătărie, urmată de tânărul bărbat. Când îi întinse paharul, el se sprijini de spătarul unui scaun şi făcu să se clatine lichidul de culoarea ambrei. Julia privi micile sclipiri de lumină care se reflectau de pe sloiurile de gheață.

- Ai avut o zi bună? îl întrebă ea în fine.

- Mm... da... răspunse el pe un ton absent, Julia.... ştii, ieri dimineață...

Tânăra femeie tresări, se întoarse şi merse să deschidă frigiderul, ca şi cum căuta ceva. Simți că-i dispare puțin câte puțin calmul pe care-l regăsise.

- Te rog... nu vreau să vorbesc despre asta.

- M-a durut, reluă el cu greu.

Ea se întoarse, cu ochii strălucind.

- Iartă-mă... bâigui ea, n-am vrut să te rănesc...

- Nu este atât că m-ai rănit. Doar că... m-a durut.

- Şi pe mine.

Buzele ei începură să tremure şi lacrimi i se rostogoliră pe obraji. îşi coborî capul, dar părul nu-i căzu destul de repede.

- Ceea ce ai spus ieri dimineață nu este în întregime adevărat, reluă el cu o voce încordată. Desigur, ne-am schimbat, dar nu este un motiv să te porți ca şi cum între noi n-a fost

nimic. Erai cea mai bună prietenă a mea.

Julia îşi duse mâna la frunte şi încercă să-şi înghită aceste lacrimi pe care numai Samuel avea puterea să le provoace.

- Când ai plecat, acum şase ani, şopti ea cu o voce abia auzită, m-am simţit complet singură, abandonată. Nu mai aveam pe nimeni cu care să vorbesc...

- Te iubesc.

Inima Juliei tresări. îşi ridică încet capul, transfigurată. Dar el nu văzu nimic, se uita în jos.

- Ştii, eu n-am spus asta multor oameni. în orice caz, niciodată prietenilor mei bărbaţi. Nu este genul de sentiment pe care să-l mărturiseşti uşor. Dar este adevărat, Julia. Vreau să rămânem prieteni.

Poate că nu vom regăsi în întregime aceeaşi complicitate de altădată. Dar putem să încercăm.

Ea rămase înmărmurită: el o iubea cum iubeşti... o prietenă. Ce-ar fi vrut să spună altceva? Bineînţeles, el nu vorbea decât de prietenie, dar când rostise aceste cuvinte, pământul tremurase sub picioarele ei... Treptat, raţiunea învinse şi ea măsură toată valoarea a ceea ce îi oferea.

Samuel era un bărbat în prima forţă a vârstei. Un bărbat căruia nu-i era teamă să pară mai puţin viril exprimându-şi sentimentele. Un bărbat de o mare probitate, lipsit de

bunăvoință față de cinismul şi bătaia de joc înconjurătoare. Un bărbat plin de viitor, dotat cu calități pe care ea abia le bănuise fiind copil. Samuel era o ființă excepțională şi ea accepta cu bucurie să fie prietena lui.

- Te iubesc şi eu, Samuel, spuse ea zâmbind.

Şi prin acest zâmbet, consimțea să renunțe la nostalgia copilăriei lor ca să se întoarcă spre viitor. El îşi lăsă paharul.

- Vino aici! spuse el deschizând brațele.

Râzând, răspunse chemării lui. Căldura pielii lui i se transmise şi ei, simțind uşoara asprime a obrazului lui lângă al ei, picioarele lungi cu muşchi tari şi ea strângându-l la rândul ei.

- Costumul tău va fi tot pătat!

- N-are importanță. Am fost atât de murdari în alte ocazii!

El îşi puse mâinile pe spatele ei gol şi alunecă până la talie. Ceva în ea se încordă. Ridicară capul dintr-o singură mişcare şi ea ghici că o tensiune identică îl cuprinsese şi pe el.

O licărire trecu prin ochii lui în timp ce ai Juliei se măreau... El depuse un sărut rapid pe buzele ei. Era un sărut uşor, plin de afecțiune, nu de natură să-i provoace acest frison care o străbătu din cap până-n picioare.

îi dădu drumul şi ea se retrase. Apoi, întorcându-se, îşi relua ceaiul rece. Toate astea cu cea mai mare naturalețe. Dar ea

se descoperi tremurând, confuză, neputincioasă să definească ce trezise sărutul lui în ea. Şi el, ce simţise oare, şi ce emoţie trăda micul muşchi care-i zvâcnea la colţul maxilarului?

- Vrei să cinezi cu noi? îi aruncă ea peste umăr. Nu avem mare lucru, salată şi sandvişuri.

- Totul este bun, din moment ce nu trebuie să pregătesc eu. Am timp să fac un duş?

- Fireşte, te vom aştepta. Voi face şi eu unul. Pe curând!

El îşi puse paharul în chiuvetă şi părăsi camera. Ea avea exact timpul să facă un duş şi să prepare cina. Dar rămase mult timp nemişcată, adâncită în gânduri. încerca să înţeleagă emoţiile care o asaltaseră în cursul acestor scurte momente petrecute în braţele lui Samuel. Ea nu le găsi nici un nume.

O dată spălată şi îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă-pantalon roşie, îşi acoperi părul într-un turban pluşat. Culorile vii îi evidenţiau plăcut tenul. Aplică totuşi un uşor machiaj. Apoi îşi perie viguros părul până când căzu pe umeri în şuviţe groase, suple. Satisfăcută, coborî şi se puse pe treabă.

Herb sosise în timp ce ea se îmbrăca şi bătuse de trei ori în uşă pentru a-i semnala sosirea.

- Mor de foame! declară el intrând pe uşa bucătăriei. Pot să te ajut?

- Da, pune masa, de exemplu. Vom fi trei. Samuel cinează cu noi.

O dată masa aranjată, Julia depuse pe ea un platou cu sandvişuri, frumos prezentate cu o salată crocantă, băuturi şi diverse sosuri. Cum Samuel ciocănea la uşă, Herb îi dădu drumul. Ea deschise congelatorul ca să vadă dacă rămăsese îngheţată. Dar cutia de un litru cumpărată în ajun dispăruse!

- Dumnezeule! exclamă ea trântind uşa.

Se întoarse spre tatăl ei şi nu văzu că Samuel admira picioarele ei cu un zâmbet imperceptibil.

- Ai mâncat deja toată cutia?

Herb luă un aer vinovat. Era atât de mâncăcios, încât devora cu aceeaşi ardoare toate felurile, tot ce prepara ea şi nu rezista niciodată celor două pasiuni: berea şi îngheţata. Din fericire, îşi întreţinea forma fizică prin lungi plimbări zilnice şi partide de golf în toate weekendurile.

Julia, cu un zâmbet indulgent pe buze, îl privi pe Samuel. îmbrăcase blugi şi o cămaşă cu mâneci scurte, asortată cu culoarea ochilor lui. Tulburată, ea întoarse capul. De fapt, după un timp, nu mai putea să-l privească fără să fie frapată de impresia de forţă şi de vigoare care emana din el.

Cum mâncarea era gata, trecură imediat la masă şi cei doi bărbaţi se lansară într-o conversaţie cu privire la serviciu, pe

care Julia o ascultă fără să participe.

- Ei bine, mi se pare că totul merge bine pentru tine, băiatul meu, încheie Herb. într-adevăr, foarte bine.

- îmi rămâne încă un drum lung de parcurs...

- Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, Samuel: majoritatea oamenilor se mulţumesc să existe, puţini trăiesc realmente.

Samuel clătină din cap. Julia vru să râdă, dar se stăpâni văzând expresia atentă şi serioasă pe care o afişa.

- Eu, acum, mă mulţumesc să exist. Mai degrabă bine, trebuie să recunosc: casa este plătită, pensia mea este asigurată, dar nu fac decât să exist. Tu, ai tot ce trebuie pentru a trăi cu adevărat.

- Nu ştiu, răspunse Samuel. Ceea ce vedeţi în mine nu este poate decât tinereţea şi energia mea. Am avut noroc, n-am avut un accident, totul s-a petrecut bine. Dar mulţi oameni plini de talent se lovesc de obstacole de neînvins.

O privi pe Julia, tăcută la capătul mesei si privirea lui fu ca o mângâiere caldă, binefăcătoare. Ea uitase ce simţea altădată, dar dacă această privire a lui îi dăduse aceeaşi fericire ca astăzi, cum să se mire că suferise atât de mult lipsită de ea?

- Asta nu te împiedică să încerci, argumenta Herb.

- Desigur. Dar cineva m-a învăţat recent că dacă trăiesc fără a uita ce sunt, visele şi dorinţele mele cele mai simple, lipsurile

şi slăbiciunile mele, voi putea fi fericit. In ceea ce priveşte reuşita materială sau socială, voi lua ceea ce mi se va oferi.

- Această persoană este înțeleaptă! observă Herb zâmbind.

Samuel o indică pe Julia cu un semn din cap.

- Trebuie s-o ştiți fiindcă trăiți cu ea de douăzeci şi doi de ani!

Herb se întoarse spre fiica sa cu o privire admirativă, în timp ce ea îşi înghițea câteva lacrimi inoportune.

- Ce tot spui? N-am spus niciodată aşa ceva!

Ea începu să strângă masa. Samuel se ridică s-o ajute.

- Ba da! Dar nu exact în aceşti termeni. De la plecarea mea la universitate, m-am găsit prins în cursa examenelor. Nu mă mai gândeam decât la cariera mea, la scopurile pe care mi le fixasem. Şi am muncit din greu pentru a porni cu dreptul. Dar la întoarcerea mea, situația a continuat. M-am lansat temeinic în competiție, obsedat de ideea de a fi cel mai bun şi te-am găsit examinând cu calm viitorul. Datorită ție, am coborât din nou pe pământ.

Ea îi aruncă o privire furioasă ducând un teanc de farfurii spre maşina de spălat. Nici unul nici altul nu observă că Herb se retrage fără zgomot pentru a-şi citi ziarul.

- Ai putea găsi pe altcineva decât mine să-l iei drept exemplu! spuse ea cu iritare.

- Nu văd de ce!

El se sprijini de masă, în timp ce ea îşi îndoia genunchii pentru a încărca maşina de spălat vase. Ridicând ochii, văzu raze oblice ale soarelui aprinzând reflexe în părul lui.

- Tu nu faci nimic precis, dar nu-ţi pierzi capul într-o lume cuprinsă de frenezie. Iată ceea ce m-ai învăţat. Acum, când am impresia că merg prea repede, încetinesc.

Ea înclină uşor capul:

- Ei bine, eu îmi spun uneori că ar fi trebuit să fac ca tine, mărturisi ea. Iată-mă la douăzeci şi doi de ani, fără să ştiu încotro merg. Ştiu că toţi colegii mei de liceu au făcut studii superioare. Toţi şi-au obţinut diploma. Ar fi trebuit să fac la fel.

- Nu, dacă nu ţi-o doreai. Cel mai important este să-ţi urmezi drumul fără să te preocupe ce fac ceilalţi. Asta nu-ţi aminteşte nimic?

Fără voia ei, Julia regăsi zâmbetul.

- îmi trebuie un scop...

- De ce nu ţi-ai relua studiile? Erai excelentă la matematică. Şi lecţiile acelea de desen pe care le luai în liceu?

- Intenţionam să urmez studii de arhitectură... Doar pentru asta...

- Şi de ce nu?

Faţa Juliei se posomorî brusc. Trânti uşa maşinii de spălat

vase şi o porni. Apoi, luând buretele, îl înmuie în apă şi începu să curețe masa.

- Julia!

Tânăra femeie se opri.

- Nu te irosi astfel!

Ea nu se mişcă.

- Nu încerc să te influențez... sfârşi el, în defensivă.

Calmată, putu atunci să-i facă față. înțelegea acum: el spera să i se destăinuie ca altădată. îşi umezi buzele.

- Mi-e teamă. Sunt ani de zile de... când mi-am întrerupt studiile şi mi-am pierdut obişnuința. Poate că sunt prea în vârstă...

- Dumnezeule! explodă el. Nu există o scuză mai rea.

Descumpănită, Julia îşi plecă imediat capul. Samuel străbătu din trei paşi distanța care-i separa.

- îți înțeleg teama, Julia. Dar ea nu trebuie să te paralizeze.

în gura lui totul părea atât de uşor: studiile rămăseseră în urma lui.

- Şi dacă nu reuşesc?

- Nu eşti singură pe lume. Pot să te ajut.

- Tu... ai face asta?

Bărbatul o privi cu o expresie indulgentă, amuzată şi totodată afectuoasă.

- Ti-am propus ceva ce nu sunt pregătit să-ţi dau?

Apoi, cum ea scutură din cap:

- Aşadar, ce părere ai?

- Cred... că este mult timp de când nimeni nu mi-a propus ceva atât de generos.

- Gândeşte, Julia. Nu închide nişte uşi în mod inutil.

Ea îi apăsă braţul cu un gest furişat.

- Eşti foarte drăguţ cu mine.

La aceste cuvinte, faţa tânărului se lumină de plăcere.

- La ce servesc prietenii?

Julia termină curăţarea mesei, vag stânjenită. Curios, răspunsul lui o lăsă puţin descumpănită.

Restul săptămânii, avură rareori ocazia să se întâlnească. începând de joi îşi reluă lucrul şi ritmul zilelor se acceleră până duminică. în acea zi n-avea altceva de făcut decât să tundă peluza şi să se pregătească pentru întâlnirea cu Ian. El o sunase în ajun ca să confirme ieşirea lor.

înarmată cu maşina de tuns iarba, atacă grădina din spatele casei, avansând de la stânga la dreapta, spre casa familiei Morrow.

Aproape terminase când Samuel sări peste gard şi se îndreptă în direcţia ei. Ea îi adresă un zâmbet vesel, fără să oprească motorul.

-Termină lucrul! Te aştept înăuntru, strigă el ca să se facă auzit.

O dată sarcina împlinită, grăbită să-l vadă pe Samuel, Julia duse maşina de tuns în garaj şi deschise uşa care dădea în casă. în drum, îşi vârî capul pe uşa salonului şi zâmbi: tatăl ei sforăia pe divan cu ziarul pe cap. în bucătărie, Samuel termina de băut o bere: pe masă, pregătise un pahar cu limonadă rece. Ea bău cu aviditate. Se lăsă să cadă pe un scaun şi ridică brațele arcuindu-se pentru a-şi destinde spatele dureros. Mişcarea îi întinse sânii şi privirea lui Samuel o făcu să-şi amintească faptul că nu purta sutien sub tricou. Se redresă imediat, roşind.

- Ai petrecut bine weekendul? întrebă Julia cu o indolență studiată.

- Da... mi-ar fi plăcut să nu se sfârşească niciodată.

El se apropie şi trase un scaun pe care se aşeză călare, cu cutia de bere în mână.

- Eu sunt în vacanță la sfârşitul săptămânii viitoare.

- Ce noroc! Ai planuri?

- Nici unul. Voi vedea. Cum a fost la serviciu, ieri seară?

- Sunt epuizată! A fost o lume nebună şi cum lipsea o chelneriță, nu m-am oprit toată seara. întorcându-mă acasă, aveam impresia că nu mai aveam picioare. Dar am câştigat o sută de dolari din bacşişuri.

- Ai prevăzut ceva pentru astăzi?

- Ies cu Ian.

Samuel nu reacționă imediat. Apoi trăsăturile lui se înăspriră şi începu să strângă cutia de bere până se turti între degetele lui sub privirea stupefiată a Juliei.

- Eşti o proastă! mârâi el printre dinți.

Julia se ridică în picioare, cuprinsă de furie.

- Mă lipsesc de comentariile tale!

- El a sunat-o pe Linda de trei ori în cursul săptămânii, ca să-i ceară să iasă cu el.

- Şi ea a ieşit cu el?

- După spusele ei, el nu s-a întors decât vineri, dar au ieşit împreună ieri seară, urlă el aruncând cutia pe masă.

- înțeleg...

Cât trebuia să sufere! N-ar fi crezut că ținea atât de mult la această brunetă...

Samuel se ridică brusc în picioare, se depărtă, apoi reveni.

- Nu înțelegi nimic! Nu vezi că nu face decât să se joace cu tine?

- Ian se joacă aşa cu toată lumea! Şi ce-i cu asta? Nu suntem căsătoriți!

La aceste cuvinte, fața lui Samuel se schimonosi. Cu nările dilatate, o privea cu furie, în timp ce ea făcea ochii mari:

- Dar ce-i cu tine, Samuel?

- N-am nici un chef să vorbesc despre asta!

Fără un cuvânt în plus, ieşi pe uşă. Julia privi fix locul unde picioarele lui atinseseră solul, apoi ieşi şi ea.

- Ah, este uşor aşa! strigă ea.

El nu răspunse. Ei bine, va rezolva această problemă cu el imediat, odată pentru totdeauna, fie că-i place sau nu!

Şi se repezi după el.

Capitolul 4

Samuel mergea cu paşi mari şi Juliei îi fu greu să-l ajungă din urmă şi să se menţină în dreptul lui. Judecând după hotărârea lui, n-avea intenţia să se oprească şi privea drept în faţa lui, cu trăsăturile dure, ameninţătoare.

Dacă ar fi fost vorba de altul, Julia ar fi ezitat să înfrunte o asemenea furie, dar era Samuel. Nu se rostogoliseră împreună de mai multe ori în praf? într-o zi, fiindcă el dusese prea departe o glumă proastă, ea îi dăduse o lovitură de pumn în plină figură şi nasul lui sângerase!

Dintr-o săritură, ea se plantă în faţa lui, cu braţele întinse în lungul corpului. El se opri brusc, ca să nu se ciocnească.

- Pleacă din calea mea! mârâi el, încercând să ocolească obstacolul.

- O clipă! Am ceva de reglat cu tine. Mi se pare că ai luat prostul obicei să-mi cauţi ceartă şi să pleci întorcându-mi spatele. Dar de data asta nu vei scăpa atât de uşor, Samuel Morrow!

Tânărul bărbat clipi. Expresia lui părea că se îmblânzeşte dar în furia ei, nu remarcă nimic. Cu braţele încrucişate la piept, îşi înclină capul.

- Dar pot şi eu să acţionez în felul meu şi să fac orice. Nu

văd de ce numai tu ai avea dreptul...

Furia Juliei spori. îl cercetă cu privirea ca pentru a căuta punctul vulnerabil unde urma să lovească.

- Dar ce te-a apucat? Nu te mai recunosc! explodă ea exasperată. îmi pare rău că prietena ta iese cu Ian. Regret că asta te face să suferi, dar recunoaşte că n-am nici un amestec.

Samuel contemplă gânditor faţa ei bronzată şi roşie.

- Şi pe tine nu te supără deloc? întrebă el cu o ezitare prudentă. Nu pari tulburată.

- Ba da, sunt tulburată! strigă ea.

Dar făcu un efort să se calmeze şi furia ei cedă. Cum ea îşi îndrepta degetul spre pieptul lui, el îi prinse mâna şi i-o păstră într-a lui.

- Tu eşti cel care mă tulburi, lunganule! bodogăni ea încercând să-şi elibereze mâna. Dumnezeule! N-am întâlnit niciodată un bărbat atât de mărginit! Ti-am repetat-o totuşi destul de des: Ian este un prieten! Tu eşti singurul aici care-i porţi pică.

- Nu sunt obligat totuşi să-mi placă pentru că-ţi place ţie!

Se juca încet cu degetele ei. Obrajii Juliei luară foc: atenţia pe care le-o acorda o tulbura. Dar el părea să-şi fi regăsit buna dispoziţie şi ea se resemnă la ideea că nu-l va înţelege niciodată.

- în mod evident, el iese cu iubita ta! Dar nu mi-o reproşa

mie, înțelegi! Nu voi suporta aşa ceva...

Vocea ei devenea din ce în ce mai absentă şi se găsi adâncită în cea mai totală confuzie. Fără să înceteze s-o fixeze cu privirea lui pătrunzătoare, Samuel îi apăsa acum mâna pe pieptul lui. Ea nu înțelegea nimic, deoarece n-o privise niciodată astfel...

- Iartă-mă, spuse el atunci pe un ton aproape indiferent. Săptămâna trecută, am avut impresia că te rănise.

- Ti-am spus că nu era cazul.

- Da. Dar toate femeile pe care le-am cunoscut spuneau întotdeauna contrariul a ceea ce simțeau, atunci...

Julia îşi desprinse mâna, iritată.

- Este banalitatea cea mai răsuflată pe care am auzit-o vreodată!

Câte femei cunoscuse el? N-avea decât douăzeci şi patru de ani!

- Asta dovedeşte că trebuie să fie ceva adevărat în asta...

- în orice caz, există cel puțin ceva care nu s-a schimbat la tine: eşti bărbatul cel mai exasperant pe care l-am văzut vreodată!

Cu capul aruncat spre spate, el izbucni în râs. Apoi tăcerea reveni. Julia întoarse capul spre arbuştii de care el avea atâta grijă, brusc interesată de configurația micilor lor frunze. începea să-i fie cald sub razele directe ale soarelui. Cedă atunci

curiozităţii care o devora din seara când el venise la restaurant în compania frumoasei brunete.

- De cât timp ieşi cu.... Linda? întrebă ea cu indiferenţă prefăcută.

- De cel puţin patru ani.

Julia se încordă.

- Ne-am întâlnit la universitate. Ea urma numeroase cursuri cu mine şi când recrutorii de cadre care mă descoperiseră au venit să intervieveze proaspeţii absolvenţi, a fost şi ea angajată.

Ea clătină din cap.

- înţeleg... spuse ea smulgând câteva frunze.

- Am rămas foarte apropiaţi.

- înţeleg... repetă ea cu voce scăzută.

Cum să nu fi fost foarte apropiaţi? Aveau o mulţime de interese comune. Linda era frumoasă, inteligentă şi reuşita ei profesională trebuia să stârnească respectul şi admiraţia lui Samuel.

Julia se simţi răvăşită, dar se forţă să zâmbească.

- Bun, ei bine, cred că este timpul pentru mine să mă duc să mă schimb!

Cum el îi adresa o privire foarte tandră, ea îi apăsă braţul.

- Nu te nelinişti pentru Linda. Mai devreme sau mai târziu, va cunoaşte valoarea ta.

Acestea spunând, se întoarse acasă cu paşi lenți, obligându-se să nu mai privească înapoi. Tocmai când să dea colțul casei, simți privirea lui ațintită asupra ei.

La şase şi jumătate când Ian veni s-o caute, i se păru preocupat şi îngrijorat. Ciudat de tăcut, o conduse direct la cinematograf când reprezentația începea la ora şapte. Cât despre ea se simțea atât de tristă, încât îi era greu să se abțină să nu plângă. Filmul avu darul s-o destindă puțin. Ieşind, merseră să ia o cafea nu departe de cinematograf.

După un timp, Julia îl privea amestecând în cafea. întorcea lingurița încet, cu un aer absent... în cele din urmă, ea se aplecă deasupra mesei.

- Ian... ce se întâmplă? S-ar spune că nu mai ai nici un prieten pe lume.

- Este atât de evident? răspunse el imediat, pe un ton vinovat.

- încep să te cunosc bine.

- Iartă-mă. Sunt un însoțitor jalnic, seara asta.

- Nu te necăji pentru asta.

Ea reflectă un moment, ezită, apoi se aruncă în apă.

- îți place mult?

El ridică repede capul.

- Despre cine vorbeşti?

Julia îşi plecă ochii. îşi încrucişă mâinile pe masă.

- Despre Linda. Samuel mi-a spus că aţi ieşit împreună ieri seară. La ea te gândeşti, nu-i aşa?

El nu răspunse imediat.

- N-am vorbit niciodată despre o femeie în faţa alteia, exclamă el în cele din urmă, cu o căldură neaşteptată. Sunt surprins... nu reuşesc s-o uit.

- Cât te înţeleg...

Un fel de tristeţe resemnată puse stăpânire pe Julia în timp ce îşi ridica ceaşca s-o ducă la buze. Existau femei capabile să atragă atenţia tuturor bărbaţilor şi să-i captiveze, chiar absente... Asta trebuia să le dea un sentiment de putere extraordinară...

- Ce linişte! se miră Ian apăsându-i mâna.

Privirile lor se încrucişară. Se înţelegeau perfect.

- Niciodată n-am pretins exclusivitate!

- Ştiu.

Ea avea un surâs afectuos şi complice care se adresa atât lui Ian, cât şi ei însăşi.

- Uneori... doar, spuse ea apăsându-i mâna la rândul ei înainte să şi-o elibereze pe a ei.

Ian o conduse acasă. Dar înainte de a-l părăsi, discutară câteva momente în maşină.

- Nu trebuie să acorzi prea multă importanţă atitudinii

mele din această seară, spuse Ian. Sper că vrei să continui să ieşi cu mine, Julia. Te iubesc mult.

înainte de a deschide portiera, ea îi bătu uşor obrazul.

- Ian, tu iubeşti tot ce poartă fustă!

Râzând, el o conduse până la uşă şi aşteptă. Ian era un bărbat extrem de seducător şi Julia se felicită că nu este îndrăgostită de el. Altfel, cât ar fi suferit!

- Sună-mă...

Aplecând capul, el depuse un sărut pe colțul gurii ei, apoi se întoarse la maşină.

Dintr-o dată foarte obosită, Julia deschise uşa, împinse zăvorul în spatele ei şi urcă scara. Cu gesturi calme şi precise, se demachie, apoi se strecură într-o cămaşă de noapte din bumbac. Fereastra era închisă şi în cameră domnea o căldură înăbuşitoare. Deschise geamul: o adiere proaspătă pătrunse în interior, dar era incapabilă să-i aprecieze blândețea.

Plantată în fața geamului, îşi cercetă silueta cu amărăciune. Mâinile îi atinseră sânii mici, apoi alunecară pe talie şi pe şolduri. Nu avea cu ce să înnebunească bărbații. Cât despre fața ei, era penibil de banală. Tot ce avea în favoarea ei erau ochii şi buclele grele strălucitoare în care lor le plăcea să-şi înfunde capul. Inima ei se strânse: era drăguță. O bună camaradă, mereu gata să râdă, să consoleze, să înțeleagă.

întorcându-se brusc, se aruncă pe pat şi îşi strânse pumnii pe pernă, gândindu-se la toate acele creaturi de vis care se etalau în reviste şi la pasiunile bărbaţilor.

Săptămâna următoare se desfăşură aproape ca cea care se scursese. Dar Julia era într-o stare de nervozitate permanentă: încercă să se epuizeze prin muncă. Curăţă casa de sus până jos şi străbătu grădina înarmată cu un foarfece, astfel încât Herb declară că nimic nu va mai creşte. Toate eforturile ei n-aveau decât un scop: să-şi găsească somnul noaptea.

Marilyn, colega ei preferată organiza o mare petrecere sâmbătă. O prevenise pe Julia dinainte pentru a fi sigură că poate să fie liberă. Toţi salariaţii restaurantului erau de asemenea invitaţi şi trebuia să vină înainte sau după serviciul lor să se alăture petrecerii. Marilyn, o blondă impetuoasă şi plină de viaţă, îşi sărbătorea a treizecea aniversare, şi invitase vreo sută de persoane. Cuplul pe care-l forma cu Josh, soţul ei, oferea chiar imaginea reuşitei: aveau o casă spaţioasă înconjurată de o grădină mare şi o piscină; tânăra femeie nu lucra realmente din necesitate, viaţa ei era centrată asupra soţului ei, a celor doi copii şi a interiorului pe care-l redecora în fiecare an cu mari cheltuieli. O sfătuise pe Julia să-şi aducă un costum de baie şi haine de seară, deoarece petrecerea trebuia să înceapă spre ora trei a după-amiezii pentru a se termina foarte

târziu în noapte.

în împrejurări normale, Julia s-ar fi bucurat la perspectiva unei asemenea petreceri, dar în cazul de față, simpla idee de a se duce singură o cufunda într-o descurajare posacă. Plină de nostalgie, se gândea din nou la poveştile citite în copilărie. Ajunse chiar să se roage cerului să-i acorde un cavaler galant, extrem de seducător şi îndrăgostit de ea, numai de ea.

îşi pregăti a treia ceaşcă de cafea din acea dimineață şi, aşezată la masa din bucătărie, continua să viseze cu ochii deschişi, cu bărbia în mână, cu gura încremenită într-o expresie dezamăgită. Şi dacă rupea toate relațiile ca să plece în concediul acela în Bahamas, la care visa de atâta timp? Şi dacă şi-ar schimba complet garderoba? Şi dacă făcea ceva din proprie inițiativă...?

O umbră neagră se profilă pe masă. întorcând capul, îl văzu pe Samuel bătând în geam.

- Este deschis! strigă ea.

El pătrunse în cameră, închise uşa şi o învălui cu privirea.

- Ce bucurie să trăieşti, în această dimineață! Ți-a rămas cafea?

- Serveşte-te!

Ea îşi duse ceaşca la buze, în timp ce el lua loc lângă ea. Cu toate că se ştia observată, ea îşi păstră expresia încăpățânată.

- Mă întreb dacă fac bine să rămân atât de aproape, făcu el după o clipă. Poate este primejdios.

Julia se hotărî să deschidă gura.

- Arăt atât de rău?

- Nu, glumeam. Să spunem doar că nu pari fericită de soarta ta!

- Samuel, am nevoie de un bărbat!

Bărbatul luase o înghiţitură de cafea şi la aceste cuvinte se înecă, fiind cât pe ce să se înăbuşe. Julia izbucni în râs, în timp ce el îşi ştergea gura, cu un aer ursuz.

- Aşa! Amuză-te!

El se ridică să-şi ia un şervet de hârtie, apoi se aşeză din nou şi o privi cu un aer bănuitor.

- Vorbesc serios, reluă ea.

- De ce, dacă nu sunt indiscret?

El adăugă imediat cu o grimasă nestăpânită:

- Lăsând deoparte ce-mi vine firesc în minte.

- Sunt invitată la o recepţie astă-seară şi nu vreau să merg singură.

- Nici o problemă, te însoţesc.

- Tu!

Samuel, cu torsul şi cu picioarele goale, purta veşnicul lui şort din blugi. Muşchii îi jucau sub pielea bronzată, părul tăiat

scurt îi sublinia forma frumoasă a capului. Nimic în el nu-l evoca pe Făt-Frumos.

- întotdeauna la fel de amabilă! observă el iritat. Mi se întâmplă şi mie să ies, să ştii.

- Nu te formaliza. Doar că nu mă gândisem la tine.

- Ei bine, dacă vrei, sunt liber seara asta.

- încă mai ieşi cu Linda?

întrebarea îi scăpase; îşi muşcă buzele. Samuel îşi ridică sprâncenele.

- Din când în când. Iese mai mult cu Ian.

- Ea vorbeşte despre asta?

- Da, mi se confesează cu bucurie.

- înţeleg...

Ea îşi înghiţi nodul din gât. Pentru a fi cinstită, nu înţelegea absolut nimic. Samuel schimbă subiectul.

- Venisem să te anunţ că am două săptămâni de concediu.

Sprijinindu-se de spătarul fotoliului, el îşi întinse picioarele lungi care atinseră uşor pulpele tinerei femei. Aceasta se retrase prompt, strângându-şi picioarele sub scaun, ca şi cum fusese înţepată de o viespe. Jenată de propria ei reacţie, întrebă repede:

- Şi ce intenţionezi să faci?

- Nu ştiu încă. M-am gândit, dacă eşti de acord, că am putea urca până la Sandusky şi să petrecem o zi la Cedar Point.

- Oh, ar fi minunat!

Această perspectivă o încânta. Şi apoi, asta îi amintea ceva agreabil: când Samuel îşi obţinuse permisul de conducere, îşi rugaseră săptămâni de zile părinţii să le dea voie să petreacă o zi în parcul de distracţii. Degeaba. Totuşi, venind vara, şi după multe recomandări, domnul Morrow îi dăduse fiului său cheile de la a doua maşină a lui. Cât despre Herb, îi dăduse Juliei mai multe bancnote de douăzeci de dolari. Această libertate neaşteptată provocase celor doi tineri o explozie de bucurie şi petrecuseră o zi nebună de râs şi de distracţie. Venind seara, Julia îşi amintea că adormise ascultând cum se sparg valurile oceanului. Nu avea amintire mai frumoasă!

- Ei bine, vom reflecta la asta, promise el ducându-şi ceaşca goală în chiuvetă. Mă întorc, mă aşteaptă multe rufe de spălat. La ce oră începe petrecerea?

- La ora trei. Au o piscină. Să-ţi aduci un costum de baie şi haine de schimb.

Când trecu prin faţa ei, murmură încet:

- Mulţumesc, Samuel.

Tânărul bărbat se opri şi plantă un sărut în creştetul capului ei. Ea simţi un val de căldură cum se propagă până în degetele de la picioare.

- Pentru nimic, frumoasa mea.

Ea îl privi cum se îndepărtează, mirându-se să-l vadă deodată atât de tandru şi de afectuos.

Luându-şi inima în dinţi, deoarece detesta această treabă, Julia curăţă frigiderul de sus până jos. După aceea, consultându-şi ceasul, consideră că pierduse destul timp şi urcă să se pregătească.

Pentru după-amiază, îşi puse un costum de baie şi şortul roşu cu un tricou asortat. O fustă de bumbac, pentru seară ajunse într-un mic rucsac împreună cu un flacon de loţiune, un pieptene, un prosop şi o trusă de machiaj. Cu părul împletit, aplică puţin rimel şi o tuşă de ruj pe buzele ei bine desenate. Era gata.

Jos, Samuel flecărea cu Herb. Apropiindu-se de salon, Julia îşi acordă timp să-l observe fără ştirea lui prin uşa deschisă: stătea în picioare îmbrăcat cu o cămaşă albastru-deschis cu mâneci scurte şi cu bermude negre care se mulau pe şoldurile înguste. Părul îi strălucea, cu reflexe aurii care puneau în evidenţă bronzul feţei lui. Julia nu reuşea să-şi revină. El părea deodată atât de atrăgător, încât simţea o tulburare care se învecina cu teama. Era ca în visele ei cele mai bune, numai că acum Samuel era viu, la doi paşi de ea, şi realitatea avea efectul unei ameninţări teribile. Complet răvăşită, înţelese fără umbră de îndoială că vechea lor camaraderie, tot ce fusese până acum,

se sfârşise.

în aceeaşi clipă, Samuel îşi ridică uşor capul şi privirea lui se fixă pe ea. Fără să zâmbească, îi contemplă silueta care se profila în umbră; ea îl privi la rândul ei, incapabilă să respire, ţintuită locului.

Dar tatăl ei îşi dădu seama.

- De ce te ascunzi?

La întrebarea lui, Julia redeveni stăpână pe ea şi înaintă în cameră.

- Nu mă ascundeam! Tocmai mi-am amintit că n-am cumpărat un cadou pentru Marilyn.

- Nici o problemă, spuse Samuel plecându-şi ochii asupra picioarelor ei.

Tânăra femeie îşi petrecuse copilăria evoluând în faţa lui pe jumătate dezbrăcată şi astăzi, sub această privire, avea impresia că este complet goală.

- Vom cumpăra ceva în drum. Eşti gata?

- Gata, răspunse ea răsucindu-se pe călcâie.

- Unde te duci?

- N-am luat bani.

Samuel o prinse de braţ.

- Am eu. Să plecăm.

- Ti-i înapoiez mai târziu.

- Nu te nelinişti. Vino, te conduc. Pentru Dumnezeu, Julia, vrei să plăteşti şi partea ta de benzină? Puţină imaginaţie! Să facem ca şi cum avem întâlnire, o întâlnire adevărată, după toate regulile.

Aceste cuvinte provocară tinerei femei un hohot de râs nervos şi incontrolabil, în timp ce o împingea afară fără menajamente. Apoi se întoarse pentru a-i adresa lui Herb o privire exasperată şi închise uşa în spatele lui.

Să găsească un cadou pentru Marilyn le luă puţin timp, apoi revenirĂ la maşină ca să împacheteze cutia, ceea ce reprezenta un tur de forţă într-un spaţiu aşa de strâmt. Cumpăraseră o figurină de cristal care Juliei îi plăcuse de la prima privire. Cu capul plecat, Samuel ţinea cu răbdare panglica, în timp ce ea se străduia să facă o fundă frumoasă. Tulburarea care o făcea să se înfioare la cel mai mic contact al degetelor lor îi făcea gesturile stângace, dar reuşi să termine.

- Merge? murmură ea îndepărtând pachetul pentru a judeca mai bine efectul produs de panglica galbenă.

- Superb!

El se aplecă, depuse în grabă un sărut pe obrazul ei, apoi se îndepărtă fără să-i lase timp să reacţioneze. Porni motorul şi ieşi din parcare fluierând. Emoţia o făcu pe Julia să rămână tăcută tot timpul drumului.

La sosirea lor, după ora trei, nenumărate maşini umpluseră deja aleea mărginită de copaci care ducea la casa mare cu două etaje. Samuel trebui s-o gareze pe a lui puțin mai departe şi urcară aleea pe jos.

Ferestrele deschise lăsau să scape valuri de muzică. Marilyn veni să deschidă, roşie de exaltare şi-i invită să intre. După ce îi dădu cadoul, Julia făcu prezentările şi Samuel schiță un zâmbet în fața interesului neascuns pe care îl dovedi gazda lor.

- Scumpo, n-am timp acum, dar îmi vei spune curând unde ai găsit acest bărbat şi dacă se limitează să fie decorativ.

Râzând, Marilyn le făcu semn să înainteze.

- Toată lumea este în spate, în jurul piscinei, şi Josh prepară hamburgeri. Există mâncare şi băutură pe mesele de afară. Serviți-vă!

Zgomotul îi lovi din plin înainte chiar să fi trecut pragul: rumoare de voci proveneau din bucătărie şi din grădină, iar instalația stereo revărsa un vacarm asurzitor. Şocată, Julia se opri cu mâna pe clanța uşii, pentru a-i striga lui Samuel:

- Nu uita: tu eşti cel ce mi-ai propus să mă însoțeşti. Nu vreau să aud nici cea mai mică remarcă!

Samuel luă un aer încurcat, dar ochii îi străluceau de o bucurie şireată.

- Mă voi distra, promit!

Sceptică, ea deschise uşa: erau oameni peste tot, întinşi pe iarbă, sărind în piscină, sau masaţi în grupuri compacte în jurul bufetului aşezat pe două mese lungi. Din fire mai curând rezervată, tânăra femeie avu o mişcare de recul, dar Samuel o împinse cu blândeţe din spate, cu un gest protector şi cum ea ridica spre el o privire ezitantă, el îi zâmbi. Ea îşi aminti atunci că dacă nu cunoştea multă lume, el nu cunoştea pe nimeni. îi luă mâna şi-l conduse spre Josh, soţul lui Marilyn.

Josh Everett era un bărbat bărbos şi jovial cu statură de uriaş şi la fel de blond ca soţia lui. Zărind-o pe Julia, îşi părăsi hamburgerii ca s-o strângă la piept. Ea făcu prezentările, sperând în sinea ei că cei doi bărbaţi se vor plăcea reciproc. Dorinţa îi fu împlinită: ei schimbară o strângere de mână solidă şi începură imediat o conversaţie, în timp ce ea privea mulţimea cu o oarecare teamă.

Deodată, un strigăt ascuţit îi scăpă de pe buze. Ea apăsă braţul lui Josh şi se repezi spre grătar, unde carnea lăsată fără supraveghere, începuse să se ardă. Răcnind, Josh alergă s-o ajungă şi-i administră o palmă pe spate.

- Priveşte ce-ai făcut!

Julia privi un moment surprinsă şi Josh profită pentru a se descotorosi de şorţul pe care-l înnodă în grabă în jurul taliei tinerei femei.

- Tocmai aveam nevoie de un înlocuitor! Trebuie să mă ocup de bere.

Ea încuviinţă râzând. Josh se îndepărtă, cei doi bărbaţi continuându-şi liniştiţi discuţia.

O brunetă frumoasă cu ochii machiaţi abundent şi răspunzând la numele de Casey se opri în faţa lor. Ea lucra în acelaşi restaurant cu Julia şi era la fel de timidă ca o pisică obişnuită.

- Hei! Julia! strigă ea sorbindu-l din ochi pe Samuel. Mă prezinţi prietenului tău?

Julia întoarse capul spre prietenul în chestiune şi surprinse o licărire de interes în privirea lui. Cu dinţii strânşi, făcu scurt prezentările, după care Casey îşi strecură braţul sub al tânărului bărbat, cu un zâmbet seducător.

- Nu-i nevoie de doi să se ocupe de carne. Julia, în timp ce tu o supraveghezi, îl voi prezenta pe Samuel celorlalţi. Vezi vreun inconvenient?

- Am de ales? răspunse tânăra pe un ton glumeţ şi natural. Dar îşi plecă ochii spre grătar, unde carnea se prăjea şi crezu că leşină de furie. Nu remarcă privirea impenetrabilă pe care Samuel i-o aruncă înainte de a o urma pe brunetă spre un grup de invitaţi. Brusc, petrecerea îşi pierdu orice atracţie şi nu mai avu decât o singură dorinţă: să se întoarcă acasă.

Capitolul 5

Josh reapăru curând, încărcat cu găleți enorme cu gheață pline cu bere. Forța sa avea ceva uimitor. El se opri să răspundă unor prieteni care-l strigau, apoi veni s-o schimbe pe Julia din post.

- Du-te să înoți! îi comandă el după ce-i plantase un sărut răsunător pe obraz.

Tânăra femeie ezită, căutându-l pe Samuel în mulțime. îl zări în mijlocul unui mic grup animat, sprijinit cu nonşalanță de un gard viu. Lângă el, Casey îi murmura ceva la ureche.

Un val brusc de furie o sufocă pe Julia. Se întoarse repede ca să privească spre piscina plină de înotători. Se afla acolo şi un grup de tineri atletici angajați într-o partidă de volei acvatic.

Scuturându-se din inerția ei, Julia merse să se aşeze lângă bazin. Cu un gest hotărât, îşi desfăcu baretele sandalelor, apoi se descotorosi de ele. Ridicându-se, conştientă de privirile întoarse spre ea, ridică încet capul spre soare, apoi, cu brațele încrucişate, îşi ridică marginile tricoului.

Il trase cu o încetineală studiată înainte de a-l arunca neglijent pe iarbă. Apoi, zâmbind, îşi descheie şortul şi-l făcu să alunece ondulându-şi şoldurile.

Julia nu avea rotunjimi împlinite, ci forme delicate, o talie fină şi cambrată şi picioare lungi, musculoase. O îmbinare

subtilă de fragilitate şi robusteţe dădea siluetei ei un farmec tulburător. Se întinse, apoi merse spre bazin.

Mulţumită de atenţia pe care i-o dădeau câţiva admiratori, nu văzu că Samuel încetase să-şi asculte însoţitoarea pentru a urmări fiecare mişcare a ei. Se pregăti să plonjeze, aşteptând ca înotătorii să elibereze un spaţiu suficient în faţa ei. Se cufundă în apă, sufocată de brusca răceală care-i învăluia corpul, şi urcă la suprafaţă, unde se scutură râzând.

întoarse capul spre un băiat care o privea cu o admiraţie neascunsă. Aceasta fu destul ca să-l atragă. El îi ceru numele, alţi bărbaţi se apropiară şi curând se găsi antrenată în partida de volei, înotând şi lovind mingea cu un entuziasm egal cu al celorlalţi.

Din perioada ei de băieţoi, păstrase o forţă atletică şi o excelentă coordonare. Câteva femei de pe peluză îşi încruntară sprâncenele pentru o mai bună apreciere. Ele urmăreau vag jocul la care din lene, sau pentru a nu-şi deranja coafura, nu vruseseră să se alăture.

Echipa adversă servea. Julia se plasă alături de doi jucători, în timp ce alţi patru luau poziţii strategice în spatele lor.

îl căută cu privirea pe Samuel: nu mai era lângă gardul viu. Deodată, mingea zbură deasupra capului ei. Tânărul aflat în spatele ei se avântă. Corpul lui înalt alunecă peste al ei şi

mâinile lui se închiseră în jurul taliei ei. Strigând, el o ridică în aer. Apa recăzu într-o cascadă strălucitoare în jurul lor, în timp ce ea căuta fără să creadă că va reuşi să lovească mingea. Spre uimirea lui, pumnul ei strâns îşi atinse ţinta şi trimise mingea peste fileu. Surprinşi jucătorii adverşi nu putură reacţiona la timp.

Julia căzu pe spate peste bustul coechipierului ei, care o reţinu mai mult decât era necesar. Tocmai voia să-i spună ceva la ureche când un jet de apă provocat de un săritor îi acoperi. Râzând şi suflând ca o focă, îşi frecă ochii, în timp ce tânărul ei admirator îi dădea drumul.

Samuel îşi făcu apariţia în dreptul lor, cu umerii musculoşi scânteind de nenumăraţi stropi de apă. îşi aruncă brusc capul spre spate, aruncă o privire îngheţată tânărului şi strecurând o mână posesivă în jurul ei, o îndepărtă de joc. Nimeni nu încercă să-l împiedice.

Dar Julia, care-i păstra ranchiună pentru dezertarea lui şi care abia începea să se amuze, nu aprecia această intruziune.

- N-am terminat jocul, spuse ea tăios.

Surd la protestele ei, o antrenă cu el până la marginea bazinului, unde nu-i dădu drumul decât pentru a-şi plasa mâinile pe umerii ei. El putea să stea în picioare pe fundul bazinului, dar ea nu ajungea şi, pentru a-şi păstra capul afară

din apă, trebui să se agaţe de braţele lui. Picioarele lor se amestecau şi, spre marea ei confuzie, observă că nu mai reuşea să respire normal.

Ca pentru a-i creşte supliciul, Samuel îi scrută îndelung faţa.

- Am crezut că vei aprecia puţină atenţie, pentru că mi-ai cerut să vin.

- Tu eşti cel care ai vrut să vii, nu ţi-am cerut nimic! replică ea încercând să-l împingă.

Dar el nu se mişcă.

- Şi apoi, cum ai plecat cu Casey, aveam dreptul să mă distrez singură.

Samuel îşi înclină capul. Părea că găseşte situaţia foarte amuzantă. Ea îl privi la rândul ei dându-se înapoi spre marginea bazinului pentru a scăpa de contactul cu pielea lui udă.

- N-ai vrea ca prietenii tăi să creadă că vânătoarea este liberă? o întrebă el pe un ton lejer. Trebuie să le dai impresia că există puţină competiţie. Se spune că asta creşte apetitul.

- Nu-i văd alergând. I-ai făcut să le treacă pofta.

Partida de volei se reluase, dar cu mai puţin antren. Jucătorii aruncau priviri curioase în direcţia lor.

- Nu se poate şti. Această apă ascunde poate câțiva peşti carnivori. Ce spui? Dacă le-am da ceva de mâncare?

- Nu înțeleg.

Incapabilă să-şi controleze sau să-şi ascundă nervozitatea, îl înpinse încă o dată, iritată.

- Mă gândesc la un mic joc: să spunem că ieşim împreună şi că sunt gelos.

îi zâmbi larg, ca pentru a o asigura că nu era vorba decât de o glumă bună.

- Ştim amândoi că nu este nimic adevărat, murmură ea înghițindu-şi cu greutate nodul din gât.

- Da, dar dacă ar fi adevărat...

Un frison lung o străbătu. Cum el punea mâna pe gâtul ei, se obligă să rămână perfect nemişcată, fără să îndrăznească să respire, de teamă să nu-şi trădeze agitația. Samuel continua să vorbească.

- Te-aş trage în brațele mele, încet, cam aşa, şi apoi ți-aş da un sărut, în văzul tuturor. Aş vrea ca lucrurile să fie clare pentru Casey şi pentru prietenii tăi care ne privesc cu atâta interes în acest moment.

însoțind vorba de faptă, o lipi de marginea bazinului. Ea înălță capul şi, înțelegând că orice fugă era imposibilă, închise

ochii.

înecaţi brusc într-o rumoare îndepărtată, toate zgomotele îşi pierdură intensitatea. Buzele lui Samuel le atinseră uşor pe ale ei în săruturi uşoare, apoi deveniră mai insistente. Când puse stăpânire pe gura ei, braţul care-i servea de susţinere aluneca pe spatele ei. Din instinct, ea se agăţă de umerii lui. El putu atunci s-o strângă la piept. Curând, pentru ea nu mai exista decât senzaţia confuză de apă rece pe pieptul ei şi o forţă uluitoare care o lega nebuneşte de Samuel.

Când el îşi ridică în sfârşit capul, ea deschise încet ochii şi-i păstră fixaţi asupra lui, uluită de certitudinea că el încerca faţă de ea o atracţie la fel de mare ca a ei.

- Oh...!

- Iată cum aş fi acţionat, cred, dacă aş fi fost gelos, spuse el pe un ton de conversaţie.

- Apoi îşi trecu limba peste buze. Ea îşi întoarse imediat capul.

- Toată lumea ne priveşte... Dă-mi drumul, te rog.

- Nu fugi, Julia, răspunse el cu blândeţe strângându-i mai tare mijlocul.

- îmi faci teamă!

Stomacul Juliei se contractă într-un mod dureros.

- Aş! Ce am făcut oare ceea ce altul n-a făcut deja? Te-am

văzut, în fața casei tale seara, în timp ce tatăl tău dormea buştean.

Ea îşi duse repede mâna la gură, descumpănită. Cu cine o văzuse oare? Cine o sărutase?

- Nu de mine te temi, ci de tine însăți. Ce se întâmplă cu tine, Julia? Spune-mi, ce te sperie?

- Lasă-mă în pace! Şi acum, dă-mi drumul! Nu vreau să discut cu tine şi mai ales nu aici.

Atunci, ca şi cum îşi amintea unde se găseau, el păru că-şi revine şi-i dădu drumul.

- Bine, spuse el. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Fără să răspundă, ea se cufundă în apă şi se îndepărtă înotând. Samuel îi acordă puțin timp pentru a-şi reveni în fire. După câteva mişcări de bras, vru să iasă din apă. Samuel era deja acolo, cu mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice afară din bazin. împreună, regăsiră locul unde ea îşi abandonase îmbrăcămintea. Ale lui Samuel formau un mic morman alături.

- Ti-e foame? întrebă el.

Reluându-şi respirația, ea întoarse capul spre mesele încărcate cu mâncare.

- Sunt lihnită!

După ce-şi umplură amândoi farfuriile cu hamburgeri şi pâinişoare, revenină să se aşeze pe iarbă. Samuel făcu încă un

drum pentru a aduce de băut, apoi mâncară într-o tăcere uimitor de agreabilă.

Din când în când, Julia risca o privire spre profilul însoțitorului ei, care nu părea să observe nimic, şi se mulțumea să urmărească alergarea câtorva copii turbulenți.

- Sunt oare atât de diferit încât ai impresia că nu mă mai cunoşti? întrebă el pe negândite, fără să se întoarcă.

Ea tresări şi vru să-şi ia paharul, dar acesta se răsturnă în iarbă.

- Te-am cunoscut vreodată cu adevărat?

- Aşa credeam. Dar fără îndoială, m-am înşelat.

Julia se întoarse spre el: el privea în altă parte, cu un aer obosit şi descurajat. Inima tinerei femei se strânse dureros.

- Ai devenit atât de greu de înțeles, murmură ea atingându-i genunchiul.

Cum el îşi plecă ochii pe mâna ei, ea şi-o retrase, confuză.

- Dar sunt gata să învăț.

Un zâmbet îmblânzi atunci fața tânărului bărbat, un zâmbet atât de tandru, încât trebui să facă un imens efort pentru a-şi desprinde privirea.

Crepusculul se lăsă încet peste petrecere. Josh îşi aruncă în sfârşit şorțul şi părăsi postul. Julia şi Samuel erau printre cei mai tineri, dar o mişcare de simpatie părea să atragă spre ei prietenii

mai în vârstă ai lui Josh şi Marilyn.

Spre marea ei uşurare, Julia observase că micul lor grup era evitat de Casey. Ştiind în mod sigur că nu era liber, această fată încercase să-l seducă pe Samuel. Julia ar fi fost incapabilă să-şi ascundă dispreţul pe care i-l inspira asemenea comportare.

După un timp, Marilyn se desprinse de braţul soţului ei şi veni să se aşeze pe iarbă, lângă Julia. In ciuda celor treizeci de ani împliniţi părea uimitor de tânără. Nasul cârn era presărat cu pistrui şi o şuviţă groasă de păr blond îi cădea peste ochii verzi. Ea suflă s-o îndepărteze, dar şuviţa căzu la loc imediat şi ea scoase un oftat enervat.

- Hai, spune-mi totul! spuse ea lungindu-se pe iarbă. Unde, când şi cum v-aţi întâlnit amândoi? De cât timp vă cunoaşteţi?

Julia se felicită că obţinuse un bronz atât de puternic, deoarece un val de căldură îi coloră prompt obrajii.

- Suntem prieteni, răspunse ea cu tot calmul de care era capabilă.

- Asta nu-mi spune mare lucru! se plânse blonda întorcându-se spre Samuel.

Acesta, sprijinit în cot, îi întoarse zâmbetul.

- Ne cunoaştem de cel puţin doisprezece ani.

Marilyn îi adresă Juliei o grimasă maliţioasă.

- Aşadar, sunteţi prieteni din copilărie! Dar este minunat!

Fața Juliei se întunecă precum un cer de furtună.

- De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre el? continuă Marilyn, imperturbabilă. Când mă gândesc că ne-a ascuns atâta timp un bărbat atât de frumos!

- Lucrurile nu s-au petrecut exact aşa, interveni Samuel şi poate de aceea Julia nu v-a vorbit niciodată despre mine. Dar este adevărat că ea are tendința să facă un mister din orice.

Tânăra femeie îi adresă o privire sumbră pe care el o susținu fără să clipească.

La căderea nopții, Julia se duse să-şi ia rucsacul din maşina lui Samuel şi se schimbă în timp ce el îşi punea o cămaşă. La ora şapte, se eliberară cele două mese pentru a lăsa loc altor feluri de mâncare: o salată suculentă de fructe servită în coji de pepeni verzi, numeroase platouri cu aperitive, un platou enorm cu pulpe de pui fripte, diferite feluri de brânză şi pâine.

Puțin mai târziu, Marilyn deschise cadourile în mijlocul unui mic grup de invitați. Unele obiecte provocară ilaritate generală. Mama ei, de exemplu, o femeie la fel de jovială ca Josh, îi oferise o cămaşă de noapte transparentă care nu trebuia să lase vreun loc imaginației. Josh nu-şi ascunse plăcerea şi, ca o mireasă timidă, Marilyn îşi ascunse fața în țesătura uşoară.

Samuel îşi plasase brațul în jurul umerilor Juliei. Cum se apleca să-i vorbească la ureche, buzele lui îi atinseră pielea

delicată.

- Ei organizează asemenea orgii la fiecare aniversare?

Ea se strânse mai aproape de el ca să-i şoptească la rândul ei şi căldura corpului lui i se transmise şi ei.

- Nu cred. Marilyn mi-a mărturisit că era îngrozită la perspectiva de a împlini treizeci de ani. Şi în loc să refuze inevitabilul, a preferat să facă faţă cu brio. Găsesc că este o idee bună.

El îi apăsă uşor braţul.

- Și eu la fel. In viaţă, trebuie să ştii să accepţi inevitabilul.

Ea îşi ridică uimită capul, dar el o privea pe Marilyn, ocupată să deschidă ultimul pachet şi nu putu să citească nimic pe faţa lui.

Puţin după aceea, unii dintre invitaţi începură să plece. Se aştepta un nou val de invitaţi după închiderea restaurantului. Samuel murmură ceva, apoi se îndreptă spre
Josh şi în timp ce cei doi bărbaţi discutau, Julia se duse la piscina acum pustie. Se apleacă să-şi ude mâna în apa caldă încă, provocând cu degetele mici valuri concentrice. Luminile se agăţau de ele ca nişte coliere de perle albe.

Samuel se apropie de ea cu paşi uşori şi se opri să observe silueta ei ghemuită într-o formă compactă. De câte ori o văzuse deja astfel? Când desena în praf, cu nasul ars de soare, cu

picioarele slabe, acoperite de vânătăi şi de julituri... De când îşi putea aminti, avea întotdeauna o nouă rană la genunchi, dar nimic n-o oprea vreodată.

Astăzi, picioarele ei aveau un contur mai feminin. Dar încheieturile lor fine şi fragilitatea aparentă suscitau întotdeauna la el un reflex protector.

- Gata de plecare? o întrebă el cu blândeţe.

Ea întoarse prompt capul şi se ridică scuturându-şi mâna.

- I-ai spus bună seara lui Josh pentru mine?

- Da, dar nu vrea să pleci fără să i-o spui tu însăţi.

Ea se îndreptă imediat spre uriaşul blond care o îmbrăţişă cu entuziasm.

- Va trebui să reveniţi să ne vedeţi, spuse el schimbând o viguroasă strângere de mână cu Samuel. Şi ai grijă de Julia, are nevoie!

în timp ce coborau aleea în direcţia maşinii, Samuel îşi puse încet mâna pe spatele ei. Noaptea era călduţă şi senină, dar în interiorul maşinii se păstrase căldura zilei. Coborâră geamurile şi în timp ce rulau, Julia îşi eliberă părul şi îşi trecu degetele prin şuviţele creţe.

- Ai avut o seară plăcută? întrebă ea, când aproape ajungeau.

Tânărul bărbat părea cufundat în reflecţii adânci cu toată

atenția fixată asupra drumului. Dar îi zâmbi scurt.

- Da. Pentru nimic în lume n-aş fi lipsit.

Se opriră în fața unui stop. Samuel se întoarse spre ea şi o contemplă îndelung.

- Şi tu?

- Nu la început. Era atâta lume! Dar a fost bine. Marilyn era mulțumită. I-ai plăcut.

- Asta n-a ascuns-o. Dar, pentru a fi cinstit, este gata să iubească pe oricine.

- N-a fost singura care te-a găsit pe gustul ei, reluă Julia după un timp.

îşi muşcă imediat buzele. O va crede geloasă şi nimic nu era mai departe de adevăr.

Un claxon nerăbdător răsună în spatele lor. Samuel tresări şi demară.

- Casey este cu siguranță frumoasă, răspunse el vesel. Dar m-a făcut să fug cât m-au ținut picioarele.

- Ştii ce a făcut, cu o altă chelneriță? Seara, când lucrau împreună, au urmărit bărbații care intrau în restaurant, făcând pariuri privind meseria şi venitul lor. în plus, au dat fiecăruia o notă de la unu la zece. Cel mai uimitor este că ies cu trei sferturi dintre ei!

- Frumos! exclamă el indignat. Şi ai avut tupeul să mă laşi

singur cu ea!

- Dacă îmi amintesc bine, tu eşti cel care a plecat, nu eu!

- N-ai protestat. Te-am găsit chiar indulgentă.

- Ce voiai să fac? replică Julia exasperată. Se întâmplă că lucrez cu ea! Doar n-o să fac o întreagă poveste pentru un incident fără importanţă!

- Vai! exclamă el oprind maşina pe aleea care ducea la casa ei. Tocmai am primit o lovitură peste degete. Asta îmi va servi drept lecţie pentru data viitoare.

Ea deschise portiera şi coborî.

- Ce te face să crezi că va fi o dată viitoare?

Fără să răspundă, el coborî la rândul lui şi trânti portiera. Ea mergea deja spre uşă. Tatăl ei trebuia să doarmă buştean în vederea slujbei de la biserică de a doua zi. Brusc, fundătura unde erau cuibărite casele lor i se păru întunecată şi pustie. Samuel o urmase îndeaproape. Ea începu să tremure.

- Aşteaptă! spuse el luând-o de umeri.

- Iţi mulţumesc că m-ai condus...

- Nu uita că am hotărât să ne prefacem ca şi cum ieşeam într-adevăr împreună...

Inima Juliei începu să-i bată necontrolat în piept.

- Haide, Samuel... nu fi stupid. Pe curând... Noapte bună.

Dar el se opri brusc cu mâna pe umărul ei, obligând-o să se

întoarcă pentru a-i face faţă.

- Foarte bine, frumoasa mea. Acum oprim jocul. Să spunem adevărul, tot adevărul. Eşti gata?

Tonul vocii lui şi bruscheţea gesturilor o aruncară într-o stare de panică. Simţea în el o tensiune pe care nu şi-o explica. Mâinile lui pe ea... amintirea gurii lui peste a ei... tremurul pe care-l stârnea în ea... Cum ar putea să-i spună ce simţea? Nu reuşea ea însăşi să-l înţeleagă.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, Samuel.

- Adevărat? Nu te ştiam atât de mincinoasă.

Părăsindu-i umerii, el îşi înfundă mâna în părul ei ciufulit de vânt şi o trase spre el. Apoi îşi aplecă încet capul. Ea încercă să se întoarcă, dar era prizonieră.

Simţi mai întâi obrazul lui aspru, menghina braţelor lui în jurul mijlocului ei, apoi gura lui care punea lacom stăpânire pe a ei. Genunchii ei slăbiră, incapabilă s-o susţină. Sub degetele ei, inima lui bătea cu putere.

El îşi strecură mâna sub tricoul ei, cuprinzându-i un sân.

Cu un geamăt, ea lăsă capul pe spate. Gura lui Samuel alunecă de-a lungul gâtului ei presărând pielea ei delicată cu săruturi insistente. Degetele lui se insinuară sub sutienul costumului de baie.

Julia se contractă. Nu mai reuşea să suporte violenţa senzaţiilor ei, nici înfrigurarea care-i întuneca mintea. Se smulse brusc din îmbrăţişarea lui Samuel şi-i întoarse spatele, trecându-şi o mână tremurătoare prin păr. El tresări violent.

- Julia... spuse el cu o voce pe care nu i-o cunoştea.

Cuprinsă de panică, îngrozită la ideea că o va atinge din nou, se lansă într-o cursă înnebunită până la uşă, pe care o împinse şi o închise imediat cu zăvorul în spatele ei. Se repezi pe scară şi se închise în camera ei.

Era înspăimântător, groaznic...! Ce-l apucase? Nu-l mai recunoştea pe Samuel în străinul grav şi insistent pe care îl părăsise. Ii lipseau armele necesare pentru a combate ameţeala pe care el o stârnea în ea. Siguranţa cu care o ghicise o îngrozea.

Dorinţa, această forţă adânc ascunsă în ea şi mult timp adormită, se trezea. Ii era teamă.

Capitolul 6

Cu gesturi automate, se pregăti pentru noapte şi se strecură între cearşafuri. Dar degeaba se suci şi se răsuci în patul ei, nu-şi găsi somnul. în cele din urmă, azvârli cuverturile şi se duse să deschidă fereastra ca să respire puțin aer proaspăt. Cu ambele mâini sprijinite de balustradă, inspiră profund şi închise ochii ca să simtă mai bine răcoarea brizei nocturne pe piele. Plecă urechea la foşnetele uşoare ale vântului, înseninată de tihna nopții.

Pentru a profita mai bine de acest calm, deschise complet perdeaua: luna strălucea pe cerul senin şi acoperea cu o lumină argintie strada şi grădina scăldate în umbră. Privi mult timp copacii familiari, tufişurile şi aleea, teatrul jocurilor lor de copii. Străină aici, era ea, care nutrea aceste gânduri şi aceste senzații necunoscute... în acest loc, nimic nu se schimbase. Stejarul avea încă acelaşi trunchi gros, acest frunziş bogat...

Deodată, Julia încetă să respire şi buzele i se întredeschiseră. Nu, era ceva nou în decor: o umbră la rădăcina copacului, o umbră nemişcată. Era un bărbat sprijinit de trunchi, un bărbat a cărei față era întoarsă spre fereastra ei.

Un frison lung o străbătu. îşi umezi buzele şi, cu un suspin tremurător, atinse perdeaua împotriva țânțarilor care forma un ecran de-abia perceptibil între ea şi aerul liber de afară.

- Pleacă! murmură ea la adresa umbrei. Pleacă!

Julia se trezi târziu, fără să-şi fi găsit odihna. îmbrăcată într-un capot uşor, coborî în bucătărie, în speranţa că tatăl ei îi lăsase cafea. Ar fi fost prea frumos. Prin urmare, prepară cafea, apoi urcă să-şi facă duş şi să se îmbrace. Cum acum era mai rece, îşi puse blugi şi un pulover gri căruia îi ridică mânecile.

Avea de făcut menajul, dar în această dimineaţă îi lipsea energia. După a doua ceaşcă de cafea, Julia îşi puse capul pe braţele încrucişate pe masă şi închise ochii. Singurătatea şi oboseala o copleşeau. Avea nevoie de încurajare, de un umăr, de o ureche care s-o asculte.

Işi adora tatăl, dar relaţiile lor erau marcate de o distanţă afectuoasă. Cum ar putea să-i încredinţeze acest mister care se năştea în adâncul ei? Marilyn, poate? Nu, îi lipseau acele relaţii subtile dar necesare care permiteau confidenţele. Ceilalţi... ceilalţi erau buni să râdă şi să se amuze. Se simţea atât de pustie şi fără apărare, îi era deja atât de greu să înfrunte aceste sentimente noi! De unde să găsească forţa să le încredinţeze altcuiva?

Umerii ei căzură sub greutatea deznădejdii. Atâţia oameni în jurul ei îşi înmulţeau aventurile, vorbeau atât de uşor despre ele, păreau atât de în largul lor! Hotărât lucru, se simţea ca o raţă şchioapă. Oare era aşa deoarece cunoştinţele ei despre

sexualitate se rezumau la ceea ce citise în cărți? Sau pentru că n-avusese mamă să-i servească drept exemplu şi s-o ghideze?

In timp ce se întreba astfel, dincolo de uşa-fereastră, afară, Samuel privea silueta aplecată asupra mesei. Aşteptă un moment înainte de a ciocăni uşor.

Julia ridică repede capul. Zărindu-l, îşi pierdu cumpătul şi se întoarse, cu gura tremurând. Ea nu-l văzu trecându-şi mâna peste frunte cu un gest obosit şi descurajat. Când îşi adună destul curaj să-l înfrunte, se ridică şi se duse să-i deschidă. Bărbatul intră înăuntru şi aruncă pe masă un manual de repararea automobilelor care căzu cu un zgomot sec.

- Voiam să-ți aduc această carte pe care am împrumutat-o de la Herb, spuse el în cele din urmă.

Julia se simțea fără putere în prezența lui. Epuizată de lupta cu sentimentele contradictorii care când o atrăgeau spre el, când îi comandau să fugă, trebui să se sprijine de perete.

- Este la biserică, răspunse ea.

Cum el nu adăuga nimic, continuă:

- Ştiai, nu-i aşa?

- Da.

Vocea lui era extrem de încordată.

- Nici măcar nu poți să mă priveşti în față. De ce?

Deodată, cu vederea încețoșată de un ecran de lacrimi, își plecă brusc capul și cuvintele mult timp reținute se îngrămădiră pe buzele ei.

- Mă simt... atât de singură... Credeam că nu te mai cunosc... dar eu sunt cea care nu mă mai recunosc.

- Oh... Julia!

- Nu știu cum să fac... eu... nu știu cum... să vorbesc despre ceea ce simt, cum să păstrez această prietenie pe care o avem...

Il simți că se mișcă. Intorcându-se, îl văzu sprijinit de masă, cu mâinile deschise, umerii căzuți, capul întors.

- Sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba niciodată, dacă de asta te temi. Julia, te voi iubi orice ai face. Voi fi întotdeauna prietenul tău, acela pe care-l vei vrea.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul tinerei femei.

- Imi curge nasul, spuse ea, forțându-se să râdă, ștergându-l cu dosul mâinii.

Găsind o cutie cu batiste de hârtie pe masă, el i-o duse fără să răspundă și ea își șterse nazul zgomotos.

- Pot să te iau în brațe?

Se regăsi cu capul cuibărit la umărul lui. Cât era de călduros! Tandrețea lui inepuizabilă îi dădea de fiecare dată o lecție de umilință. Atunci când părea să fi dat totul, mai găsea

ceva în el însuşi ca să-i ofere mai mult.

Cu o mână pe ceafa ei, o legănă ca pe un copil. Ea îşi strecură braţul în jurul taliei lui şi, surprinsă să găsească o alinare pe care o credea imposibilă, îl strânse încet.

După un timp, el îşi ridică încet capul şi-i căută buzele. Surescitată, se agăţă cu amândouă mâinile de ceafa lui, în timp ce el o strângea mai tare în braţe. Sfârşi totuşi prin a se smulge din îmbrăţişarea lui.

- Nu... gemu ea.

Dar el rămânea surd. Mâinile care se agăţaseră de el cu atâta disperare, îl împingeau acum cu putere.

- Samuel! gâfâi ea. Tata se va întoarce dintr-un minut în altul.

Un tremurat lung agită corpul bărbatului. îi dădu drumul în sfârşit şi se retrase. El părea perfect normal, aproape vesel.

- înţeleg că a rămas cafea, spuse el.

- Serveşte-te.

Julia îşi trecu limba peste buzele umflate.

- Mă duc la baie. Toarnă-mi şi mie o cafea, vrei?

- Da.

în sala de baie îşi stropi faţa cu apă rece. îşi apăsă mult timp degetele pe ochi şi deschise micul dulap pentru a lua de acolo o aspirină. O înghiţi fără apă. După o pieptănătură rapidă, reveni

în bucătărie.

în acelaşi timp, Herb intră. îi găsi pe Samuel şi pe Julia aşezaţi la masă, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Păreau doar puţin obosiţi, şi părul tânărului forma şuviţe, ca şi cum de-abia se sculase.

- S-ar spune că v-aţi distrat bine, ieri seară! exclamă el.

- Aşa s-ar spune, răspunse Samuel pe un ton puţin cam tăios.

Julia căscă şi închise ochii.

- Aveţi noroc amândoi că n-aveţi nimic de făcut astăzi, bombăni ea. Eu lucrez, seara asta.

- Biata fetiţă! ironiză Samuel.

Ea îl privi fericită de această bună dispoziţie regăsită. Inima ei se umplu de tandreţe.

In ciuda oboselii, schimbul ei se dovedi uimitor de uşor. Clienţii, agreabili şi interesanţi, îi lăsară bacşişuri bune. Casey lucra de asemenea în această seară şi în mod vădit rămânea circumspectă. Dar, după ce se petrecuse între ea şi Samuel, Julia nu-i mai păstra nici o ranchiună. Incetul cu încetul, Casey se destinse şi sfârşi chiar prin a-şi cere scuze.

- Să nu ne mai gândim la asta, răspunse vesel Julia. La urma urmei, n-ai făcut nimic rău.

- M-am purtat urât, se încăpăţână Casey. Imi reproşez cu

atât mai mult cu cât te găsesc mai degrabă amabilă.

Acestea fiind spuse, tânăra femeie se îndepărtă sub privirea stupefiată a Juliei. Incidentul fu uitat şi Casey redeveni ea însăşi.

Spre sfârşitul serii, ceea ce se întâmpla rar duminica, urmă o afluenţă neaşteptată şi Julia se întoarse acasă destul de târziu, frântă de oboseală. Urcând aleea, se bucură la ideea că va putea în fine să se cufunde în somn fără dificultate. Dar când să se întindă în pat, amintirea umbrelor din noaptea precedentă îi năpădi gândurile. Ascultând de un fel de intuiţie, se apropie de fereastra pe care o închisese din cauza frigului.

Privirea ei rătăci în direcţia stejarului în care urcase de mii de ori. Acolo venise el ieri seară... Inima ei tresări: umbra...! Umbra atentă, nemişcată, care-i obsedase visele, era acolo! Totuşi, putea să jure că nu văzuse nimic când venise. Prin urmare, o aşteptase. Ghicea fără greutate privirea plină de aceeaşi dorinţă ca dimineaţă, implorând-o să facă alegerea pe care el nu vroia să i-o impună. Ştia că-l văzuse, noaptea trecută, şi că-i adresase o lungă privire. în această seară, sub luna strălucitoare, putea s-o distingă cu uşurinţă în spatele perdelei care de-abia o ascundea.

In zilele următoare, Julia se adânci într-un vârtej de activităţi, cumpărături, spectacole, gospodărie şi muncă. Rareori avu ocazia să se încrucişeze cu Samuel, şi întâlnirile lor, mereu

foarte scurte, erau marcate de o tensiune crescândă, în ciuda politeții lor reciproce. In fiecare noapte, sub ramurile mişcătoare ale stejarului, umbra supraveghea fereastra ei. Când reuşea să-şi găsească somnul, forme vagi şi agitate îi obsedau visele şi-i tulburau odihna. Se trezea acoperită de transpirație. Işi pierdea pofta de mâncare. Cel mai mic zgomot o făcea să tresară.

Miercuri, la capătul răbdării, Julia fu incapabilă să facă ceva înainte de a pleca la restaurant. Trăgând un şezlong la soare, se aşeză cu intenția de a începe un roman. Dar în loc să se fixeze asupra paginilor, privirea ei rătăcea spre peluză şi se surprinse că-şi roade unghiile.

In momentul acela, Samuel ieşi din casa lui şi se îndreptă spre ea, cu mâinile în buzunarele blugilor săi decolorați. Fără cămaşă şi pantofi, sări gardul viu cu o mişcare suplă.

- Bună! îi aruncă el vesel, lăsându-se să cadă pe iarbă.

O privi mijindu-şi ochii şi zâmbetul lui se lărgi când o văzu privindu-i bustul acoperit de picături de transpirație.

- Bună, răspunse ea în sfârşit, prefăcându-se că-şi relua lectura.

Dar el îi luă cartea din mână.

- Ce citeşti?

Ea tresări. El examină coperta, apoi pagina de gardă, aparent cu mult interes.

- Pari obosită, Julia. Nu dormi bine în ultimul timp?

- Nu, e în ordine. Dorm foarte bine, i-o întoarse ea muşcându-şi unghia de la degetul mare.

Samuel puse cartea pe iarbă, şi-i luă mâna.

- Şi nervoasă, pe deasupra!

Mâna Juliei începu să tremure.

- Foarte nervoasă... Ce se întâmplă, Julia, dragă?

- Lasă-mă în pace!

- Astăzi nu eşti deloc amabilă!

El îi sărută interiorul încheieturii. Pe moment, nu putu să schiţeze nici cel mai mic gest, dar când începu să-i mângâie braţul, îşi înfipse degetele în părul lui şi-l împinse energic.

- încetează să te joci cu mine, spuse ea cu furie. Mă doreşti şi pândeşti cea mai mică ocazie ca să mă forţezi să-ţi cedez.

- Să te forţez! Abia dacă te-am atins şi n-ai spus absolut nimic! De ce te temi?

Julia tresări. într-adevăr, nu făcuse efectiv nimic de natură s-o afecteze în asemenea măsură, nici să-i justifice reproşurile. Nu putea să-l acuze fără să dezvăluie propriile ei sentimente.

Se trăda întotdeauna.

Cu o mişcare bruscă, se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse cu furie.

- Nu mă vei obliga niciodată să fac ceea ce n-am hotărât eu

însămi! Ai înțeles?

- Cum nu se poate mai clar.

- In acest caz, încă o dată, lasă-mă în pace!

Samuel scutură din cap neînduplecat.

- Nu.

Fața Juliei păli îngrozitor.

- Dacă o să continui, nu voi mai avea nici cea mai mică prietenie pentru tine. Mă antrenezi prea departe...

- Nu, Julia. Nu poți să-mi reproşezi sentimentele pe care le simți.

Plecându-şi capul, tânăra femeie îşi frecă ochii. O oboseală intensă îi întuneca gândurile.

- Şi de ce?

- Tocmai ai spus-o, Julia.

Vocea lui se făcu şi mai blândă.

- Te doresc.

La aceste cuvinte, ea îşi acoperi fața cu mâinile.

- Eşti liberă mâine? o întrebă el brusc.

- La ce te gândeşti? răspunse ea, în gardă.

Ea înălță capul: umerii lui Samuel erau scuturați de un râs tăcut.

- Putem merge la Cedar Point, dacă vrei. Timpul se anunță frumos.

Ea îl privi cu stupoare: având de luptat cu o dorinţă violentă pentru un băiat pe care-l considerase întotdeauna drept fratele ei, se forţa în zadar să găsească o aparenţă de continuitate între această dorinţă şi afecţiunea lui, şi i se părea că el nu întâmpină nici o dificultate să treacă de la un sentiment la altul. Care era secretul lui? Era oare faptul că a face dragoste nu era pentru el decât un act fără mare importanţă şi fără consecinţe deosebite?

- Este o hotărâre atât de greu de luat?

- Cum? Oh! mâine... făcu ea cu o indiferenţă prefăcută. Da, bineînţeles, n-am prevăzut nimic...

- Ce entuziasm!

Făcură planuri pentru ziua următoare, aruncându-şi tot felul de observaţii dezagreabile, ca şi cum erau într-adevăr frate şi soră. Apoi, Samuel plecă. După-amiaza se îndrepta spre sfârşit. Julia strânse şezlongul, făcu un duş şi se schimbă. înainte de a părăsi casa, scrise în grabă un bilet ca să-l informeze pe tatăl ei cu planurile ei.

Mergând la restaurant, pluti într-un fel de ceaţă în timpul drumului. Nu văzu nici splendoarea vegetaţiei, nici licărirea aurie a asfinţitului, care promitea o zi frumoasă mâine.

La sosire, inima nu-i mai era acolo. Julia pontă, îşi înnodă şorţul cu gesturi automate. Imagini ale lui Samuel, schimbările

lui misterioase de dispoziție, propriile ei dorințe confuze îi obsedau mintea.

Un lucru era sigur: îl dorea. Dar speranța ei profundă fusese întotdeauna să întâlnească un bărbat de care să se îndrăgostească, şi cu care să se căsătorească. Un partener de viață. Să cedeze, însemna să-şi abandoneze toate visurile.

Dar de ce? se întreba tânăra femeie în timpul curselor ei printre mese. El era frumos, puternic, demn de încredere. Avea un viitor strălucit în fața lui. Intr-un cuvânt, ar fi un soț minunat! Dar era de asemenea băiatul din vecini, mica pramatie care înceta s-o scoată din sărite, care-i arunca frunze uscate în păr, îi umplea tenişii cu frişca, o trata cu o aroganță insuportabilă... Totuşi, îndată ce erau împreună, totul se ştergea. El ştia să-i răspundă cu o vorbă usturătoare sau s-o asculte cu răbdarea unui înțelept. O susținea în ciuda tuturor. Şi apoi, când o săruta, uita totul...

Era o nebună! Nimeni nu se mai păstra pentru căsătorie! Acum aveau simțul realităților, prindeau dragostea când trecea, ştiau să se despartă când venea momentul. Ce rău era să ia plăcerea pe care el putea să i-o dea? Nimic, dar se îndoia că putea să se oprească la asta, se temea să dorească mai mult, să se lase orbită încât să uite ce dorea cu adevărat...

Dumnezeu s-o ajute în ziua când se va îndrăgosti într-

adevăr!

Restaurantul era ticsit. Când Julia putu în fine să-şi ia masa, oboseala îi tăiase pofta de mâncare. Cu capul pe braţe, adormi pe masă şi Marilyn fu cea care o trezi scuturând-o de umeri.

- Ce se întâmplă? o interogă blonda, puţin neliniştită.

- Oh, nimic... răspunse Julia forţându-se să se ridice. Nu dorm bine de câteva zile şi sunt epuizată!

- Cât de palidă eşti! Ai face bine să bei o altă ceaşcă de cafea înainte să-ţi reiei serviciul.

- Am băut deja trei! Sunt clienţi care şi-au plătit nota?

- Da. Vei găsi başişurile tale pe tejghea. Dar ai o nouă masă de servit. Par nerăbdători să vină cineva să ia comanda.

Julia îşi frecă ochii gemând.

- Mulţumesc. Speram să fie mai liniştit la ora asta!

- N-ai probleme? o întrebă Marilyn, deodată foarte ocupată să-şi netezească şorţul. Tu... mai ieşi cu Samuel?

Julia tresări.

- N-am ieşit niciodată împreună, răspunse ea cu prea multă emfază. M-a însoţit doar la aniversarea ta. Dar nu este nimic între noi.

- Oh! Eu... am crezut că... în fine, nu asta am înţeles în acea seară.

Amintirea sărutului din piscină aprinse atunci obrajii Juliei.

- Suntem atât de apropiaţi. Este uşor să crezi că suntem îndrăgostiţi...

Asta a fost tot ce găsi de spus.

- Inţeleg... făcu încet Marilyn, mijindu-şi ochii.

Dar Julia ştia foarte bine că prietena ei nu înţelegea nimic. Şi mai curând decât să intre în detaliile complicate ale unei relaţii din care ea însăşi nu înţelegea nimic, se ridică şi-şi reluă lucrul.

Accidentul se produse câteva minute mai târziu. Un băiat grăbit vărsă apă pe treptele care duceau la tejghea. El alergă la bucătărie să caute un burete tocmai în momentul când Julia ieşea. Ea îşi puse piciorul pe treapta alunecoasă, derapă şi nu putu să se redreseze. Ca într-un film cu încetinitorul, se văzu căzând. Glezna i se răsuci sub ea, şi se prăbuşi la podea, fără să scoată măcar un ţipăt.

Capitolul 1

Un timp, nimeni nu remarcă nimic: albă la faţă ca varul, rămase la podea, crispată pe picior. Apoi cineva scoase un ţipăt, se auzi zgomot de scaune care se deplasează şi un cuplu de tineri, aşezaţi nu departe de acolo, se apropie cu solicitudine.

- Ce-aţi păţit? se interesă femeia în timp ce soţul ei îngenunchea lângă Julia.

Aceasta începu să tremure. Zeci de ace fierbinţi îi străpungeau piciorul. Bărbatul o ajută să se ridice în picioare şi ea încercă să pună piciorul rănit pe podea. Dar o simplă atingere uşoară îi provoca o durere atât de intensă încât crezu că leşină. Clientul plecă atunci în căutarea patroanei, în timp ce soţul ei o transportă pe Julia până la un fotoliu.

Mai multe persoane se strânseseră în jurul ei şi vocile lor îi ajungeau ca o zarvă confuză. La întoarcere, tânăra femeie insistă să bea un pahar de vin şi ea se execută fără să protesteze.

Marilyn alergă la rândul ei, se oferi imediat s-o conducă la spitalul de urgenţă vecin, ceea ce patroana aprobă imediat.

Ea o ajută chiar s-o transporte pe Julia până la maşină. Drumul, relativ scurt, păru că durează o eternitate pentru tânăra femeie. Glezna i se umflase, căpătând proporţii alarmante.

La spital, se începu prin a-i administra un calmant. Ceaţa pe

care o avea în fața ochilor după cădere se risipi puțin. în timp ce era dusă spre serviciul la radiologie, Marilyn îl sună pe tatăl ei.

Tânărul intern o primi pe rănită cu calm şi o rezervă profesională, dar, după ce examină clişeele, adoptă un ton mai vesel.

- Aveți mult noroc, domnişoară, ştiți?

Lividă sub bronzul ei, Julia îl privi abătută.

- Nu vă supărați, dar nu sunt la fel de convinsă ca dumneavoastră.

Mâinile medicului se închiseră pe glezna ei. Acest contact, chiar uşor, a fost suficient să-i reînvie durerea adormită.

- Mulțumiți cerului! N-ați suferit decât o entorsă severă. Acum, vă voi bandaja glezna. Cum este foarte umflată, bandajul vă va strânge puțin; va trebui să-l păstrați cel puțin o săptămână, evitând pe cât posibil să puneți piciorul pe pământ.

- Şi serviciul meu? mormăi tânăra femeie frecându-şi tâmplele.

- Sunteți chelneriță, nu-i aşa? Vă sfătuiesc să nu lucrați două săptămâni. Reluând prea curând serviciul, riscați să întârziați serios vindecarea.

El înfăşură atunci glezna cu un bandaj strâns. In cursul operației, Julia îşi muşcă buzele până la sânge. In fine, înzestrată cu o rețetă şi instalată confortabil într-un fotoliu cu rotile, putu

să ajungă la Marilyn, care o aştepta în compania tatălui ei. Cu părul în dezordine, acesta îmbrăcase în grabă o haină peste pijama.

Preocuparea şi neliniştea care se citeau pe faţa lui Herb făcu să-i urce lacrimile în ochi, şi se stăpâni să nu izbucnească în plâns. Cum Marilyn se însărcinase cu demersurile privind asigurarea, Julia putu în fine să părăsească spitalul. O dată prietena ei instalată în spatele maşinii, cu piciorul întins pe scaun, Marilyn îi promise că va trece în ziua următoare să-i aducă geanta pe care o uitase la restaurant.

Când maşina se angajă pe aleea casei, Julia îşi epuizase toate forţele luptând contra durerii şi capul ei atârna jalnic într-o parte. Ridicând-o în braţe, tatăl ei declară râzând că a trecut mult timp de când o dusese astfel până în camera ei.

După ce o depuse pe pat şi se asigură că putea să se schimbe singură, el se duse la farmacia de noapte. Julia se strecură între cearşafuri, hotărâtă să aştepte întoarcerea tatălui ei, dar pleoapele i se închiseră singure şi căzu într-un somn profund. Nu se trezi nici când el deschise uşa şi-i ridică încet pătura până la bărbie, cu gesturi materne, înainte de a stinge lumina.

A doua zi, după o noapte agitată, se trezi târziu, cu gura uscată, cu glezna înţepenită şi umflată. Soarele strălucea deja

sus pe cer şi razele lui pătrundeau prin fereastra deschisă.

Herb rămăsese oare acasă, aşa cum făcea altădată, când o boală o împiedica să meargă la şcoală?

- Tată....?

Cum nu obţinu nici un răspuns, îl chemă din nou cu o voce mai tare, cu nelinişte. Un zgomot de paşi se făcu auzit pe scară. în bucuria ei, încercă să se aşeze, şi tresări de durere. Cămaşa de noapte era şifonată în jurul pieptului şi cearşafurile erau strânse grămadă la picioarele ei. Surprinderea şi confuzia apărură pe figura ei când îl văzu pe Samuel apărând pe prag.

Cu blugii lui uzaţi şi cămaşa albă căreia îi ridicase mânecile până la coate, Samuel respira prospeţime şi vitalitate.

- Ce primire! glumi el aşezându-se pe marginea patului. Eşti o ingrată! Dacă vrei să plec, spune-o imediat, dar te previn: nu este nimeni să te ajute. Tatăl tău este plecat la birou.

- Tocmai mi-am amintit, bombăni ea lăsându-se să cadă pe pernă. Trebuia să mergem la Cedar Point, astăzi.

Işi ridică şuviţa de păr şi o duse în spatele urechii.

- Vom merge altă dată.

El o privi atent: ochii marcaţi de cearcăne albăstrii şi expresia abătută trădau o profundă indispoziţie. Colţurile căzute ale gurii arătau tristeţe.

- Dar doream să merg astăzi acolo!

La aceste cuvinte, tânărul bărbat izbucni în râs.

- Şi eu care credeam că te-ai aruncat de pe treptele acelea tocmai ca să nu vii!

Julia îşi simţi bărbia tremurând, dar Samuel îi puse imediat mâna pe umăr.

- Julia, glumesc! Te simţi foarte rău?

Ea clătină din cap abătută.

- Mă duc să-ţi caut medicamentele!

Dispăru doar câteva minute, apoi o privi cum înghite cele două comprimate. O ajută după aceea să meargă până la baie, aşteptă în faţa uşii, şi o conduse înapoi la patul ei.

La instrucţiunile ei, se duse să deschidă şifonierul ca să caute câteva haine. Când se întoarse, ea privea cu încăpăţânare tivul cearşafului, furioasă de imobilitatea ei forţată şi profund tulburată de prezenţa lui Samul în camera ei. El îi aruncă hainele, care căzură pe cuverturi, dar ea nu ridică ochii.

- Aştept afară. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

Rămasă singură, îşi îmbrăcă şortul în grabă, blestemându-şi stângăcia şi durerea care-i străpungea piciorul. Cămaşa îi dădu mai puţine dureri de cap.

- Sunt gata! strigă ea.

Uşa se deschise. După ce o examinase o clipă, Samuel lua peria de păr şi-i ordonă să se întoarcă. Iritarea tinerei femei crescu.

- Am o entorsă la gleznă, nu la încheietura mâinii!

- Taci!

Blândeţea cu care îi perie părul încurcat îi aduse totuşi puţină consolare.

- Cap pătrat! murmură ea din principiu.

- Copil răzgâiat!

- Tu vorbeşti!

- Nu te mişca! Da, ai fost întotdeauna un copil răsfăţat şi eu te-am răsfăţat mai mult ca oricine!

- Ah, bun! Ar trebui fără îndoială să-ţi mulţumesc pentru festele urâte pe care mi le făceai.

- Le adorai!

- Dumnezeule!

- Să spunem că apreciai atenţia al cărei obiect erai.

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

- Absolut! Iată, este greşeala ta. Dacă nu te-ai mişca, nu te-ar durea.

Ea îşi duse mâna la cap şi căută o replică bine simţită.

- O să pretinzi fără îndoială că eram încântată să am o

broască pe spate!

Vocea tinerei femei îşi pierduse puţin din asprime, deoarece, abandonând peria, Samuel îşi trecea acum degetele prin părul ei.

- Ce memorie de elefant! Credeam că ţi-am cerut iertare pentru acea crimă.

- Pentru că mama ta te-a obligat.

- Ea ţi-a spus?

- Voia să fie sigură că te-ai supus!

Indepărtând masa de păr, el îi depuse un sărut pe ceafă. Respiraţia lui caldă o făcu să se înfioare nespus de plăcut, dar încercă să se degajeze.

- Nu, Samuel...!

- Spuneai întotdeauna nu, odinioară.

Nu te-ai gândit niciodată că festele mele urâte, cum le numeşti, erau felul meu de a-ţi arăta cât te iubeam?

- Ce puteam înţelege din toate răutăţile acelea?

Julia simţi un nod în gât şi respiraţia ei deveni mai scurtă şi mai rapidă. Dar Samuel se ridicase brusc şi cu o mişcare uşoară o ridică în braţe, se îndreptă spre uşă cu precauţie ca să-i protejeze piciorul bandajat.

- Ce sperai? replică el tăios. Să-ţi trimit flori? Haide, Julia,

nu eram decât un puşti!

- N-are importanţă. Aveai mai curând un mod bizar să-mi dovedeşti interesul tău.

în living, Samuel o aşeză pe divan, apoi îngenunche şi se aplecă, atât de aproape încât nasurile lor se atinseră. Ochii lui cenuşii aveau o expresie veselă.

- Şi acum, trebuie să fii mulţumită că ţi-o arăt altfel!

La aceste cuvinte, ea roşi violent şi încercă să se îndepărteze, dar el îi prinse capul între mâini. Ea închise ochii. El îi dădu un sărut uşor şi când ea deschise pleoapele, îl privi foarte tulburată. Amuzat vizibil, el se depărtă cu o mişcare promptă, ciudat de nervos.

- Trebuie să mori de foame! strigă el peste umăr. Mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare. De acord?

- De acord, murmură ea.

El nu-i aşteptase răspunsul. Reapăru foarte repede, cu braţele încărcate cu un platou. Aroma cafelei se răspândi în cameră. Ea nu cinase seara trecută şi o foame de lup îi chinuia stomacul. Cum ea ataca omleta şi pâinea prăjită, el râse de pofta ei.

Odată ce farfuria şi ceaşca erau goale, se răsturnă pe divan cu un suspin de mulţumire.

- Vrei şi altceva? întrebă Samuel, care se mulţumise s-o

privească mâncând, aşezat în fotoliul lui Herb.

Julia nu răspunse imediat. El îşi încrucişase mâinile în spatele capului, şi îşi întinsese picioarele lungi în faţă. Câţiva nasturi de la cămaşă îi rămăseseră deschişi şi pieptul lui, acoperit de peri aurii, apărea în răscroială. Il văzuse de atâtea ori cu bustul gol. De ce acest mic pătrat de piele o tulbura în asemenea măsură?

- Nu mai mi-e foame, mulţumesc, spuse ea în cele din urmă.

Dar privirea pe care o aruncă spre ceaşca goală nu-i scăpă lui Samuel.

- O ceaşcă de cafea?

- Nu ştiu...

- Da sau nu? îşi pierdu el răbdarea. Mai vrei o cafea?

- Poate, dacă a rămas...

- Da sau nu?

Ea tresări prompt.

- Da!

- în acest caz, de ce nu spui imediat?

Cum ea îşi pleca ochii cu un aer jalnic, Samuel ezită între iritare şi blândeţe. Blândeţea avu în cele din urmă câştig de cauză.

- Nu vreau să te simţi obligat să te ocupi de mine, explică ea

mototolind tivul cămăşii între degete.

Samuel adoptă tonul răbdător şi indulgent pe care-l iei de obicei atunci când vorbeşti copiilor.

- Julia, ce este altceva decât o ceaşcă de cafea? N-o să-mi frâng şalele!

- Dar... eşti în concediu!

- Şi ce-i cu asta?

Spre marea lui surpriză, văzu ridicând spre el ochi plini de lacrimi. Expresia lui se schimbă: tocmai îşi dădea seama că ea lua toate astea foarte în serios. îşi abandonă toată enervarea şi se aşeză lângă ea, în timp ce ea îşi ştergea ochii cu un aer exasperat.

- Nu-ţi pierde timpul făcând pe infirmiera, îi aruncă ea pe un ton sec. îţi mulţumesc mult. Ai făcut tot ce trebuia. Poţi să pleci, acum.

- Dar nu vreau să plec! Ador să mă cert cu tine! Jucăm cărţi?

- Nu, n-am chef.

Cel puţin dacă ar putea pleca! Ar avea în fine puţină linişte.

- Bun. Jucăm zaruri?

- Nu.

- Scrabble? Şah?

- Nu!

- Bun, foarte bine!

Cu aceste cuvinte, el părăsi camera. In sfârşit! Va profita de soare ieşind puţin. Ce plăcere să aibă casa numai pentru ea singură... Un torent de lacrimi îi curgea pe obraji.

- La naiba! explodă Samuel.

Tocmai reapăruse în prag şi dacă şi-ar fi putut folosi ambele picioare, ar fi sărit fără îndoială până în tavan. El îi aruncă două cărţi care aterizară zgomotos pe platou şi ea se chirci pe divan. Dar el se năpusti asupra ei şi începu s-o scuture până ce scoase un strigăt de indignare. Atunci, fără menajament, puse stăpânire pe gura ei.

Surprinsă, nu opuse la început nici o rezistenţă. El o întinse pe canapea şi sărutul lui deveni mai profund. O dată primul şoc trecut, ea începu să geamă în semn de protest. Dar Samuel nu ţinu seama de el şi continuă să-i tachineze buzele cu vârful dinţilor.

- Nu te jena! exclamă ea cu o voce tremurând de furie.

El avu o privire îngrozită, ca şi cum avea în faţa lui un animal periculos gata să-i sară de gât. O privire care n-avea nimic măgulitor.

- Dar... ce-i cu tine, Julia?

Tânăra femeie îşi pierdu cumpătul. Cu faţa în mâini, încercă să-şi reprime primul hohot. Cauză pierdută, deoarece îi scăpă cu zgomot. Chinuită, nu încercă să-l reţină pe al doilea, nici pe

al treilea. în cele din urmă, cu prețul unui imens efort, reuşi să articuleze:

- Nu ştiu...

El îşi strecură mâna sub bărbia ei. Pentru prima dată de la începutul acestei conversații, furia i se vedea pe față.

- Minți, nu-i aşa?

I-ar fi plăcut să-l mintă, dar expresia pe care o citea pe trăsăturile lui o făcu să-şi schimbe hotărârea.

- Da.

De data asta, înfrânt, îi dădu drumul şi scutură încet din cap.

- Nu te voi înțelege niciodată, Julia Fischer, niciodată.

- îți cer doar să pleci şi să mă laşi în pace! strigă ea, rănită în amorul propriu. N-ai nimic altceva de făcut decât să-ți petreci timpul chinuindu-mă?

Ochii tânărului bărbat se umplură de furie. Din instinct, ea schiță o mişcare de recul.

- Eu, te chinuiesc! strigă el sărind în picioare. Haide, Julia ce tot îndrugi? Să vorbim puțin despre chinurile pe care tu mă faci să le îndur! Dar bineînțeles, ele nu contează, nu-i aşa?

- Nu te-am chinuit niciodată, în viața mea.

In loc de răspuns, Samuel izbucni într-un râs sălbatic şi începu să se învârtească prin cameră ca un leu în cuşcă. Ea îl

urmărea cu privirea, neputându-şi desprinde ochii de această siluetă pe care o iubea atât de mult. Se gândea că niciodată nu văzuse un bărbat atât de frumos. In aceeaşi clipă, el îi făcu faţă.

- Nu face asta, mă torturezi! ţipă el.

Ca să nu-l mai audă, ea îşi apăsă mâinile pe urechi dar el veni şi se plantă în faţa ei, obligând-o să le retragă.

- Mă torturezi zi şi noapte, murmură el cu o voce blândă, mai ameninţătoare decât ţipetele lui. Priveşti cel mai mic centimetru pătrat din corpul meu cu ochii umezi de dorinţă; răspunzi cu aviditate săruturilor mele. Dar dacă vreodată îndrăznesc să te ating, mă respingi ca şi cum aş face ceva dezgustător! Nu mai ştiu unde sunt, nici încotro merg! Doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, încât nu mai dorm. Da, aşa este, deschide ochii! Eu trebuie să te ascult cu răbdare, dar când îţi spun câteva adevăruri, tu nu le suporţi!

Julia izbucni în hohote de plâns. Toată furia lui Samuel se potoli aproape imediat. Se aşeză şi o trase în braţele lui.

- Iartă-mă, Julia. Iartă-mă.

- Nu este vina mea, spuse ea cu o voce întretăiată.

Dar el scutură din cap şi o strânse mai tare. Cu capul pe pieptul lui, Julia putea să-i audă bătăile surde ale inimii.

- Ba da, este vina mea. Sunt lucruri... lucruri pe care trebuie să le înţeleg.

- Ştiu, ştiu.

- Eu... voiam să rămâi numai dacă doreai. Voiam să profiţi de concediul tău. Ar fi trebuit să plecăm, şi am făcut o entorsă. Dar doream să rămâi.

- Julia, murmură el lângă tâmpla ei, dacă ţi-am cerut să vii la Cedar Point, era numai pentru a petrece ziua cu tine. Parcul nu mă interesează. Tu eşti cea care mă interesezi.

Ridicând ochii spre ai lui, ea oftă şi deschise gura. Dar cuvintele nu trecură buzele. Zgomotul strident al soneriei răsună de mai multe ori cu insistenţă.

Capitolul 8

Julia îşi trecu un deget înmuiat în salivă peste ochii roşii şi-şi făcu ordine în păr. Samuel se duse să deschidă, nu fără iritare.

Prin uşa deschisă, vocea lui Marilyn ajunse la urechile Juliei. Nu-i distingea cuvintele, dar auzi clar răspunsul lui Samuel.

- Oh, doarme în acest moment. îi voi spune că ai trecut. Va fi încântată să-şi recupereze geanta. Maşina ei a rămas în parching, cred? N-avea grijă, tatăl ei şi cu mine vom merge s-o căutăm când va reveni de la birou. Mulțumesc încă o dată, Marilyn. Pe curând.

El închise uşa şi reveni încet în living. Ea îl văzu apropiindu-se învârtind şi răsucind geanta în mână cu un aer absent. Pe cămaşa lui lacrimile lăsaseră o urmă umedă. El înălță capul şi puse geanta pe o măsuță.

- M-am gândit că nu vrei să vezi pe nimeni.

Era adevărat. Ea îşi umezi buzele uscate.

- Iți mulțumesc, murmură ea.

Platoul rămăsese acolo, uitat.

- Ai vrea o altă ceaşcă de cafea? întrebă el.

Era amănuntul lipsit de importanță care fusese la originea certei lor şi acelei explozii de emoție. Fără un cuvânt, ea clătină din cap.

Samuel luă cele două cărți pe care i le adusese şi i le întinse.

- Poate vrei să citeşti?

Lacrimile ameninţau din nou să ţâşnească, dar Julia le reţinu. Nu era nimic de înţeles, ea nu-şi mai aparţinea. Se simţea în starea cuiva care suferise un şoc violent şi se înconjoară cu precauţiuni nesfârşite de teama că va surveni altul.

- Da, mulţumesc.

Dându-i cartea, făcu în aşa fel să n-o atingă.

- Ei bine, spuse el cu o anumită bruscheţe. Mă duc să fac ordine în bucătărie. Te descurci, în acest timp?

Nu. Era pradă unei agitaţii de neînţeles, totul se clătina în jurul ei, simţea că-i fuge pământul de sub picioare.

- Bineînţeles, nici o problemă.

Ar fi jurat că el schiţase o mişcare în direcţia ei... Dar nu, trebuia să se fi înşelat. Deja, el ridica platoul.

Când el părăsi camera, o senzaţie dureroasă de singurătate o copleşi. Luptând să-şi găsească o poziţie confortabilă, nu reuşi decât să trezească durerea de la gleznă. Prima carte pe care Samuel i-o adusese îi căzu din mână, şi a doua n-avu mai mult succes. Zgomote de apă şi zornăit de veselă îi parveneau de la bucătărie. La ce se gândea el oare? Ochii lui, adineaori, reflectaseră o emoţie apropiată de ură. Cum să-l condamne? Tot ce-i spusese era adevărat. Capul îi căzu pe perne. Ce încurcătură! Ce groaznică, ce înspăimântătoare încurcătură!

Când Samuel îşi vârî capul prin uşa întredeschisă, Julia dormea adânc. El contemplă un timp trăsăturile ei palide şi obosite, apoi ridică încet cartea care se odihnea pe pieptul ei. După ce o ridică pe cealaltă de pe podea, se aşeză într-un fotoliu, deschise cartea şi se adânci în lectură.

Julia se trezi după un timp, puțin dezorientată. Cu ajutorul lui Samuel ajunse la baie şi-şi făcu o toaletă rapidă. După care el îi pregăti un prânz uşor din care ea abia gustă, şi fiecare adoptă față de celălalt o rezervă în acelaşi timp politicoasă şi dureroasă.

Restul după-amiezii şi-l petrecură jucând cărți până la ora când Herb se întorcea de obicei de la lucru.

- Apropo, spuse Samuel. Tatăl tău a invitat o anumită Marjorie la cină astă-seară. O cunoşti?

- Oh, da! Ei merg la aceeaşi biserică. Mă întrebam când va găsi curajul s-o invite!

- El credea că vom fi la Cedar Point. Atunci, mai degrabă decât să-l lăsăm să anuleze invitația, sau să te obligi să le ții lumânarea, sugerez să te duc la mine. Ce spui?

Ea îşi ridică privirea din cărți, dar nu putu să citească nimic pe trăsăturile lui. Inima i se strânse: cât ar fi vrut ca el s-o facă să se destindă, să-şi regăsească antrenul şi firescul obişnuite...! Incepea să creadă că asta va fi de acum înainte imposibil.

Incercă totuşi să zâmbească.

- Foarte bine. Ce vei pregăti pentru cină?

- Nu ştiu...

Işi abandonă cărțile pe masă.

- Totul depinde de conținutul frigiderului meu. Va trebui poate să fac câteva cumpărături.

Julia îşi privi cărțile cu satisfacție.

- Refuz să mă ating de cel mai mic aliment mai vechi de o săptămână!

Şi cum îi arătă cărțile cu un zâmbet victorios, Samuel făcu o strâmbătură de dezgust.

Imediat după întoarcerea lui Herb, Samuel şi cu el părăsiră casa plecând să caute maşina ei, un Volvo. Pe divan, Julia nu se liniştea: durerea începea să se potolească şi imobilizarea ei forțată o irita cu atât mai mult. Când cei doi bărbați reveniră peste douăzeci de minute, îi întâmpină cu o privire morocănoasă. Dispoziția ei capricioasă se schimbase din nou. Oprindu-se în pragul salonului, tatăl ei îi dădu o lovitură de cot lui Ssamuel.

- Ce-i cu ea?

Herb vorbise astfel încât să-l audă, dar ea făcu pe surda.

- A avut o zi proastă, răspunse Samuel pe un ton de

confidență. Are un aer abătut.

- Crezi că-mi poartă pică pentru că am întâlnire astă-seară? reluă Herb mergând spre fotoliul lui.

- Poate... sau firea ei atât de blândă...

- Destul! explodă Julia.

în furia ei, îi aruncă perna în capul lui Samuel care o evită la timp, râzând în hohote.

în timp ce el ridica proiectilul, ea îi adresă tatălui ei o privire cu atât mai furioasă cu cât reacția ei, îşi dădea seama, răspundea exact aşteptării lor. Ea mormăi ceva printre dinți. Samuel se repezi atunci spre ea, o ridică în brațe şi se îndreptă spre uşă.

- Ştii că am cumpărat de mâncare, îi şopti el la ureche. Cum am mâinile ocupate, vrei să deschizi uşa şi să spui bună seara?

Tânăra femeie apăsă clanța.

- Petrecere frumoasă cu Marjorie, tată! strigă ea dispărând în spatele uşii.

Herb răspunse la urarea ei râzând.

Julia nu mai intrase la familia Morrow de mult timp, dar găsi casa neschimbată.

- Unde vrei să te aşez? In fața televizorului sau în bucătărie, în timp ce prepar cina?

Cu un braț trecut în jurul gâtului tânărului bărbat, Julia era strânsă călduros lângă el. El nu părea să simtă nici cea mai mică

dificultate s-o poarte.

- Dacă îţi ţin companie, promiţi să fii cuminte?

La aceste cuvinte, el se îndreptă spre salon.

- Nu! Nu! Retrag ce-am spus! strigă ea strângându-l cu putere.

O licărire de satisfacţie trecu prin ochii lui Samuel.

-Julia, dacă vei continua să mă strângi astfel, voi sfârşi prin a crede că nu mă deteşti atâta. Te-ai înroşit?

Ea se zbătu mârâind.

- Lasă-mă jos imediat!

Docil, el îngenunche şi o aşeză chiar pe podeaua holului.

- Nu aici, nătărăule!

Dar Samuel se ridică râzând şi se îndepărtă liniştit spre bucătărie.

- Nu este întotdeauna nostim să te tachinez, să ştii!

Cum ea nu răspundea nimic, îşi vârî capul prin uşa bucătăriei.

- Nu spui nimic? Nici măcar o insultă?

- Nimic. Ai fi prea mulţumit.

Sprijinindu-se de perete, Julia reuşi să se ridice în picioare pe piciorul valid, apoi, bătând din braţe ca o pasăre mare stângace, începu să ţopăie spre bucătărie. înduioşat, el se grăbi s-o prindă de talie.

- Atenţie! Doar nu vrei să-ţi luxezi şi cealaltă gleznă! Pune braţul în jurul meu... Au! De ce această ciupitură, fată rea?

- Pentru că m-ai abandonat la intrare!

Când fu instalată confortabil pe un scaun, Samuel începu să prepare cina. Era capabil să-i reuşească foarte bine omleta, dar talentele lui culinare nu mergeau mai departe. Cumpărase mâncare congelată, gata pregătită. Odată masa servită, tânărul bărbat scoase o sticlă de vin rece. Seara se desfăşura în bună dispoziţie, lunga lor prietenie ieşind învingătoare.

Totuşi, Julia căuta mijlocul de a aborda subiectul certurilor. Din când în când, încerca să surprindă ceva pe faţa prietenului ei, ale cărui trăsături rămâneau impenetrabile. El părea complet normal. De-abia dacă exista o mică diferenţă în purtarea lui faţă de ea. Evita cu grijă orice contact fizic cu el, fără a renunţa la o curtoazie perfectă.

In cele din urmă, când el umplea din nou paharele, ea mărturisi totul.

- Nu ştiu dacă eşti la curent, dar n-am făcut niciodată dragoste.

Gâtul sticlei, care se odihnea uşor pe pahar, făcu un salt şi vinul se răspândi pe masă. Injurând, Samuel puse sticla cu zgomot pe masă şi-i luă faţa în mâini. Copleşită, incapabilă să găsească o explicaţie la o reacţie atât de violentă, Julia îşi plecă

ochii şi-şi frânse mâinile.

- De câte ori, articulă el, trebuie să-ți repet să nu mă sperii când sunt ocupat?

Samuel riscă o privire pe deasupra mâinilor.

- Indrăznesc să sper că nu consideri asta drept deosebit de dezonorant! spuse el cu oarecare dificultate.

Poate încerca o jenă la fel de mare ca a ei la evocarea acestui subiect delicat? De două ori umilită, ea luă paharul şi-l goli.

- Nu ştiu, este atât de complicat. In mod evident, nu mă plimb bătând toba: "Salut! Sunt virgină!"

Cum evita să-l privească, nu-i văzu umerii scuturându-se de râs.

- Da, înțeleg foarte bine ce vrei să spui.

- Fetele ca mine nu aleargă pe străzi, în zilele noastre.

- Este mai mult decât crezi.

Ea întoarse prompt capul spre el, devenind brusc stacojie.

- De ce râzi? Cred că nu râzi de mine!

- Nicidecum! Râd pur şi simplu!

- Nu văd ce este atât de nostim! izbucni ea izbind masa cu palma.

El vru s-o prindă, dar ea şi-o retrase rapid şi mâna lui Samuel căzu în balta de vin.

- Nu râd pe seama ta! îi explică el scuturându-i degetele.

Dimpotrivă, dacă vrei să ştii, găsesc că se face prea mult caz, apropo de sex. Ceea ce are importanță este dragostea împărtăşită. Restul nu este decât o funcție biologică!

- O funcție biologică...

Ce conversație stupidă! Ea se simțea deja amenințată de o migrenă.

- Uşor de spus, ironiză ea.

- Sexul nu este uşor decât atunci când este lipsit de sens. Uită-te la prietena ta Casey, ea a ales facilitatea!

Tăcerea se lăsă din nou, tulburată doar de un zgomot de motor în depărtare.

- De ce mi-ai spus asta? reluă atunci Samuel, cu voce scăzută.

- Pentru că, şopti ea, nu voiam mai ales să-ți imaginezi că mă joc cu tine, sau că mângâierile tale mă dezgustă.

Ea îşi înălță capul: ochii ei limpezi străluceau de o emoție profundă şi maxilarul i se contracta în efortul de a o stăpâni.

- Este gestul cel mai curajos şi mai generos pe care l-ai făcut, răspunse el.

Vocea lui vibra de o tandrețe nesfârşită. Tânăra femeie simți că greutatea care-i strivea pieptul devenea mai uşoară.

- Incerc să ți-o spun de la începutul serii, mărturisi ea schițând un mic zâmbet.

Dar Samuel nu zâmbea. Impingându-şi scaunul, se îndepărtă de masă. Se opri în faţa frigiderului, plecându-şi capul. Părea că ezită. Ea îl cunoscuse amabil, neîncrezător, sensibil, furios... dar nu-l văzuse niciodată ezitând....

- Sunt fericit că mi-ai spus, declară el în fine strecurându-şi mâinile în buzunare. Va fi mai uşor pentru mine să-ţi mărturisesc ceva.

Aceste cuvinte dezlănţuiră o furtună în mintea tinerei femei. Teama îi îngheţa sângele, în asemenea măsură încât începu să tremure. Ii va spune că n-o mai voia, acum că ştia. Ii va spune câte femei cunoscuse.

Samuel îi făcu faţă. Era palid şi îngrijorat.

- Nici eu n-am făcut dragoste niciodată.

Capitolul 9

Duminica următoare, Julia fu în sfârşit capabilă să se descurce singură. Prudentă, evita să-şi lase greutatea corpului pe glezna rănită care se vindeca disperat de încet. Zilele ei se desfăşurau după un program aproape neschimbat: dormea târziu dimineaţa, după-amiaza şi-o petrecea la soare şi seara citea sau privea la televizor în compania tatălui ei sau a lui Samuel.

în starea de disponibilitate forţată în care se găsea, avea tot răgazul să-şi pună întrebări despre comportamentul enigmatic al tânărului bărbat: avea bani din plin cu care să-şi plătească o vacanţă unde avea chef, dar rămânea acasă, fără cea mai mică ocupaţie sau plan, ca şi cum cursul timpului era suspendat.
In loc să-şi păstreze virginitatea secretă ca majoritatea bărbaţilor, el alesese să-i spună adevărul. După ce-i mărturisise dorinţa lui, părea să se mulţumească acum, ca odinioară, cu o prietenă platonică. In fine, umbra care o aştepta în noapte dispăruse.

In această după-amiază, tânărul bărbat veni să-i ţină companie şi discutară de una şi de alta la soare. Puţin mai târziu, când el vru să plece, ea murmură:

- Nu cinezi cu noi?

- Mulţumesc, dar seara asta ies.

Inima Juliei se strânse.

- Oh! spuse ea cu o indiferență prefăcută, întinzându-se. Cine este fericita aleasă?

- Linda.

- Ai reuşit să obții o întâlnire? Ian nu-i ocupă toate serile?

- Ea m-a sunat! replică el tăios.

El se îndepărta deja. Când se întoarse să-l urmeze cu privirea, crezu că lumea întreagă se prăbuşea într-un abis ameţitor.

Seara trecu cu o încetineală nesfârşită. Intinsă pe divan, Julia răspundea tatălui ei prin monosilabe. La şase fără un sfert, Samuel porni motorul maşinii sale sport. Cum ea privea pe fereastră, nu-i putea scăpa plecarea lui.

în seara aceea, Herb urcă devreme la culcare, iar Julia rămase în fața televizorului fără să vadă nimic. Spre ora şase, începu să privească spre fereastră la fiecare două minute: îşi rodea unghiile şi-şi chinuia nervoasă bandajul.

La miezul nopții, sfârşi prin a se ridica şi stinse toate luminile de la parter. N-o va acuza că-i supraveghease întoarcerea. Va urca garda la etaj, în întunericul camerei ei.

Când maşina, cu farurile aprinse, se angajă pe alee, era aproape ora două dimineaţa. Julia era ghemuită în fotoliu, cu ochii goi şi rătăciți în întunericul nopții. Durerea surdă

dispăruse de mult, înlocuită de o nelinişte nespusă.

Auzi pocnetul portierei. Aplecându-şi puţin capul, putea să zărească silueta lui Samuel pe alee. Inima ei începu să bată să se rupă: se întorsese din drum şi mergea fără zgomot spre grădina ei... dar se opri la câţiva metri de gardul viu, rămase mult timp nemişcat, şi se răzgândi. Julia îl privi cum dispare. După ce privi îndelung peretele camerei ei, se ridică şi se culcă. Un val brusc de speranţă cedase locul unei decepţii amare.

Dimineaţă, după o noapte fără somn, hotărârea ei era luată. Işi sună medicul pentru a stabili o întâlnire cât mai devreme posibil, chiar în acea zi. Se îndreptă spre el cu maşina, conducând prudent, deoarece era prima ieşire după accident.

La întoarcere, spre ora zece, avea trăsăturile palide şi trase. O dată maşina garată, Julia făcu turul casei cu un aer absent, apoi urcă la etaj ca să se schimbe, întrebându-se dacă nu era pe un drum greşit. Geanta o pusese pe măsuţa de toaletă, având înăuntru contraceptivul pe care doctorul i-l prescrisese. Atâtea întrebări, lupte şi conflicte din sinea ei îi învinseseră rezistenţa. Nu mai putea lupta împotriva înclinaţiei care o împingea spre Samuel. Nimic altceva nu mai conta. O singură certitudine ocupa în întregime mintea ei: îl dorea pe Samuel mai mult decât orice pe lume. Voia să împartă cu el această primă experienţă,

atât de apropiată de dragoste şi accepta toate consecinţele acestei decizii.

Noaptea trecută ieşise în sfârşit din letargie. Până atunci, se amăgise că Samuel va fi mereu acolo, aşa cum fusese în copilăria lor. Dar el plecase deja o dată, şi ea nu mai putea să-şi ascundă capul în nisip. Amândoi aveau activităţi, relaţii şi experienţe diferite şi viaţa îi antrena în mod fatal pe drumuri din ce în ce mai divergente.

Nu făcuse decât s-o zărească scurt pe Linda, astfel încât în ochii ei, tânăra femeie rămânea un fel de apariţie frumoasă, nu o persoană reală pe care s-o poţi iubi sau detesta. Dar existau sute de Linda pe lume, gata să trăiască o relaţie profundă şi adultă cu Samuel. Chiar dacă el o dorea cu adevărat, nu va aştepta la nesfârşit.

O dată decizia luată, Julia rămase din nou în expectativă: nu se vedea într-adevăr într-o scenă de seducţie. N-avea nici talent, nici înclinaţie de a seduce, şi în plus îi repugna să se prefacă faţă de cineva care o cunoştea atât de bine.

Liniştită, făcu puţină ordine în casă, dar când se instală în fotoliul tatălui ei, glezna începu din nou s-o doară. Niciodată, înaintea acestor zile lungi de inactivitate forţată nu-şi dăduse seama cât de necesară era pentru ea munca.

Afară, foarte aproape, se făcu auzit motorul unei maşini de tuns iarba. Sărind în picioare, se apropie de fereastră: era Samuel. Lucra în şort şi tenişi, cu spatele gol încordat de efort.

La capătul a patruzeci de minute, motorul se opri. Fără să stea pe gânduri, ieşi pe uşa bucătăriei, trecu gardul viu şi bătu la uşa lui. In clipa următoare, uşa se deschise şi Samuel apăru în umbră, cu un prosop umed în mână.

- Bună! spuse el făcându-i loc s-o lase să treacă. Ce face glezna?

- Mai bine, mulţumesc.

Pătrunzând în bucătărie, avu o privire pentru armonia de verde şi auriu care compunea decorul. Samuel nu-i slăbea din ochi faţa şi părea că se întreabă. întorcându-şi capul spre el, Julia încercă să-i adreseze un surâs firesc.

- Nu ţi-a rămas mult concediu.

- Exact. Doar o săptămână, şi n-am făcut nimic.

- Ar fi trebuit să pleci.

- Aveam fără îndoială nevoie să rămân liniştit.

Urmă o tăcere grea. Plecându-şi capul, ea desenă cu vârful degetelui o linie pe masă, şi căută cu disperare să spună ceva fără să pună întrebarea care-i ardea buzele.

Samuel, cu un zâmbet curios pe buze, înconjură încet masa şi se apropie. Ea se prefăcu că nu-l vede, dar toate fibrele

corpului ei se încordară. Când el se opri, puse mâna pe părul ei, apoi degetele îi alunecară pe gâtul ei.

- Ce ai, Julia?

- Voiam doar să ştiu dacă vii la cină seara asta, fiindcă n-ai fost liber ieri...

Samuel veni mai aproape.

- Ah, da... ieri seară... Te-ai gândit la mine?

Stătea exact în spatele ei, înclinând capul să-i respire mirosul părului. Senzaţia o făcu să se înfioare şi capul ei, deodată prea greu, căzu pe umărul bărbatului. El îşi puse mâinile în jurul taliei ei, apoi pe abdomen.

Inima Juliei începu să bată mai repede.

- Ce faci...?

- Poate vei înţelege mai bine astfel...

Mâinile lui urcară încet, apoi se închiseră peste sânii ei. Ea scoase un geamăt, simţind un val de căldură răspândindu-i-se în toate membrele. O certitudine domina valsul ameţitor al gândurilor ei: cu asta, se termina dragostea lor platonică...

Mângâierea nu dură decât o secundă. în clipa următoare, el îi prinse şoldurile şi o lipi de el, imprimându-şi gura pe gâtul şi pe pieptul ei. Corpul bărbatului devenise la fel de dur ca o stâncă, încărcat de o pasiune şi de o înfrigurare ale căror valuri se comunicară imediat Juliei. Ea îi atinse fruntea, ochii, obrajii, şi

îşi închise degetele în spatele cefei lui.

Dar brusc, prinzându-i umerii, el o împinse furios. Clătinându-se sub şoc, ea se răsuci pe călcâie. Cu capul plecat şi buzele decolorate, el strângea convulsiv marginea mesei.

- Ieşi de aici!

- Dar... eu...

Un muşchi zvâcnea pe maxilarul lui. Devenise brusc un străin sumbru şi ameninţător.

- Ieşi de aici!

Inainte, Julia ar fi făcut-o. O dată în plus, necunoscutul apărea pentru a semăna tulburare în mintea ei, şi ea se săturase de el şi de misterele lui. Neştiind nicidecum care va fi reacţia lui, îşi puse mâna pe umărul lui gol.

- Nu înţeleg, vorbeşte-mi...

- Nu mai pot suporta! Nu înţelegi ce înseamnă pentru mine să te ating şi să nu pot face dragoste cu tine? Eram gata să smulg hainele de pe tine... !

Julia tresări violent în faţa acestei realităţi pe care el i-o arunca pentru prima dată în faţă. A fost pentru ea momentul decisiv. Dacă nu cunoscuse niciodată bărbatul, instinctul îi spunea că acesta nu se va stăpâni mult timp. Cum îşi alunecă mâna pe spatele lui, el înghiţi cu dificultate.

- Dacă-mi acorzi o clipă, pot să le scot eu însămi.

Lui îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă sensul acestor cuvinte. Ridicând brusc capul, o fixă cu o privire pătimaşă.

- Julia...

Ochii tinerei femei se umpluseră de o groază de nespus. Indepărtându-se atunci de masă, el o luă cu blândețe în brațe. La acest contact redevenit atât de uman, teama ei se risipi; se strânse în brațele lui. Samuel al ei revenise...

încetul cu încetul, respirația bărbatului deveni mai sacadată. O peliculă de transpirație îi acoperi corpul încordat. Era ca şi cum ceva în el era gata să explodeze, ca şi cum o emoție mult timp reținută rupsese în sfârşit barajul. El îi ridică bărbia şi puse stăpânire pe buzele ei cu o asemenea aviditate încât crezu că o va înghiți. Pasiunea lui înflăcărată o aprinse pe a ei şi-i prinse capul în mâinile tremurătoare. El o ridică pentru a traversa casa şi a urca în camera lui, impulsionat de certitudinea că fericirea nu-i va mai scăpa.

Cu tandrețe, o depuse pe pat. Julia nu cunoscuse niciodată o asemenea intensitate a emoției şi a senzației. Cu ochii plini de lacrimi, se abandonă mângâierilor înfocate cu care el îi acoperea pieptul, sărutărilor arzătoare pe care el le depunea pe buze, pe obrajii ei umezi, pe pleoape. îşi scoaseră hainele în întunericul şi

în căldura camerei, şi se uniră mai întâi cu o dureroasă şi emoţionantă stângăcie, apoi cu o pasiune arzătoare.

Julia cunoscu experienţa cea mai tulburătoare pe care o avusese vreodată, şi păstră mult timp capul lui Samuel pe pieptul ei. Respiraţia bărbatului îşi reluă încetul cu încetul ritmul normal şi o mare linişte îi cuprinse tot corpul. După cele câteva lacrimi care-i căzuseră pe piept, tânăra femeie ştiu că el nu fusese mai puţin bulversat decât ea însăşi.

Printr-un fel de acord tacit, adoptară toată ziua comportamentul cel mai anodin, cel mai normal posibil. Totuşi, Julia era convinsă că schimbarea care se operase în ei trebuia să fie evidentă în ochii tuturor. Samuel îi arăta o consideraţie tandră şi când Julia îi surprindea privirea, o găsea plină de o lumină până atunci necunoscută. Cuprinsă de o oboseală voluptuoasă, percepea fiecare din mişcările tânărului bărbat cu o acuitate intensă.

A doua zi, spre sfârşitul dimineţii, cum suna cineva la uşă, se duse să deschidă cu o agilitate regăsită. Ochii ei se măriră în faţa băiatului în livrea din faţa uşii, ascuns în spatele unei cutii enorme împodobită cu panglici.

- Julia Fischer?

- Eu sunt.

El îi dădu o hârtie.

- Semnați, vă rog.

Ea se execută şi primi cutia în schimbul hârtiei.

- Bună ziua! îi aruncă băiatul înainte să dispară.

Tânăra femeie îi adresă un răspuns vag, apoi închise uşa şi alergă până la divan. Smulse panglica, ridică repede capacul şi descoperi, stupefiată, cel mai mare buchet de trandafiri pe care-l văzuse vreodată.

- Dumnezeule! şopti ea în camera goală.

începu să-i numere, apoi se opri ca să caute o carte de vizită sau un plic rătăcit în hârtia de mătase verde. Nu găsi nimic. Reîncepu să numere: cutia conținea trei duzini de trandafiri...

Samuel o părăsise ieri seară după ce Herb urcase să se culce, doar cu un sărut de rămas-bun, un zâmbet şi o privire a căror strălucire şi dulceață florile i le aminteau.

Deodată, sărind în picioare şi strângând cutia la piept, se repezi afară. Câteva clipe după aceea, bătea cu pumnul în uşa bucătăriei familiei Morrow.

Când Samuel veni să-i deschidă, ea rămase nemişcată pe prag. în hainele ei în culori vii, respira sănătate şi prospețime. Părul era legat într-o coadă de cal la ceafă, dar câteva şuvițe rebele îi încadrau delicat fața. Ochii îi străluceau pe deasupra cutiei pe care o păstra la piept cu gelozie.

- Ei Julia! făcu el uimit. Ce ai acolo?

Ea pătrunse înăuntru şi puse cutia pe masă.

- Tu eşti cel care a trimis-o! îl acuză ea cu evidentă plăcere.

El păru foarte surprins.

- Nu....?

Tânărul bărbat începu să râdă şi ea nu putu rezista dorinței de a se arunca de gâtul lui şi de a-i da un sărut sonor pe obraz. Samuel îi prinse mijlocul cu brațele. Ea simți o stranie slăbiciune amețindu-i mintea şi slăbindu-i corpul. înnebunită de o dorință pe cât de intensă, pe atât de neaşteptată, îşi ridică fața spre Samuel. El puse stăpânire pe gura pe care ea i-o oferea şi când îşi înălță capul, părea la fel de uluit ca ea.

- Doamne! Cât te doresc!

Strângându-se în brațele lui, Julia se abandonă dorinței impetuoase care-i aprinsese tot corpul. Atunci, el îi luă mâna ca s-o conducă în camera sa.

După ce au făcut dragoste, ea nu-şi putu păstra ochii deschişi. In timp ce pleoapele îi cădeau grele se cuibări lângă amantul ei, cu o mână pe el, într-un gest instinctiv de posesie. Se cufundă într-un somn greu.

Samuel se ridică într-un cot pentru a contempla fața adormită a amantei lui. El îi atinse uşor cu degetul sprâncenele, tâmplele, obrajii şi conturul gurii. Sensibilă, ea se mişcă şi murmură ceva în somn.

El se lungi din nou şi fixă tavanul. Cuverturile căzuseră pe jos şi în ciuda căldurii, Julia se înfioră şi-i căută corpul. El îşi strecură atunci un braţ sub capul ei şi o păzi astfel adormită, cu obrazul cuibărit la umărul lui. Dar ochii lui rămaseră larg deschişi şi gândurile lui luară un curs ştiut numai de el singur...

Mai târziu, trezindu-se în patul gol, cu membrele amorţite, Julia nu se mişcă imediat. Dragostea avea un mod ciudat de a-i epuiza toată energia. Se întinse şi simţi o uşoară frecare a bandajului de cearşaf: începu să zâmbească la amintirea blândeţii şi atenţiei pe care Samuel i le arătase, în ciuda impetuozităţii şi înflăcărării lui. Trebuia să fie undeva în casă sau în grădină.

Un gând îi trecu brusc prin minte: se ghemui ca pentru a se proteja. Da, nu găsea alt termen: avea o legătură...!

Acest singur cuvânt evoca o mulţime de imagini, printre care cea a lui Casey. Comparaţia o făcu să se cutremure pe tânăra femeie: nu era acelaşi lucru! Nicidecum! Ea făcea dragoste cu Samuel, prietenul din toată viaţa ei... relaţia lor era aceea de.... de.... în fine, deocamdată nu ştia foarte bine, dacă cunoscuseră atâtea lucruri împreună, încât nu exista nici cea mai mică promiscuitate în relaţiile lor.

Alungă repede aceste gânduri, şi făcu un duş în grabă, puţin jenată să se afle într-o sală de baie necunoscută, la doi paşi

de propria ei casă... O altă întrebare îi veni în minte: ce făcea oare familia Morrow, în acest moment? Se vor întoarce curând? Şi dacă aflau de Samuel şi de ea? Şi mai stânjenitor, care va fi reacţia lui Herb?

înfăşurată într-un prosop, se înapoie în cameră, se îmbrăcă şi sfârşi prin a găsi o perie ca să-şi facă din nou coada de cal. îl găsi pe Samuel în grădină, ocupat să-şi întindă la soare blugii şi şorturile pe care le scosese din maşina de spălat. Fluiera vesel. Ea rămase un lung moment privindu-l, emoţionată de tandreţea pe care o simţea pentru el.

Intorcând capul, îşi văzu trandafirii rămaşi pe masă, în cutia lor. Işi luă cutia şi se strecură pe uşa din spate.

- Vii să cinezi diseară? îi aruncă ea.

El îi aruncă un zâmbet călduros peste umăr şi scoase două cârlige pe care le ţinea între dinţi.

- Nu ştiu. Voiam să trec pe acasă.... dar n-am avut timp.

Acestea spunând, zâmbetul lui se lărgi.

- Poate n-ar trebui, dar îţi promit să trec mai târziu dacă vrei.

- Bineînţeles!

Cum se întorcea să plece, el alergă până la ea, şi-i prinse bărbia ca s-o sărute. Amuzat de expresia puţin neliniştită pe care o citi pe faţa ei, îi dădu drumul şi reveni la treaba lui.

Intoarsă acasă, Julia scotoci în dulapuri în căutarea unei vaze pentru florile ei. Trebui să le despartă în trei buchete. Unul îl puse în camera sa, iar celelalte două la parter. Cum o să-i explice tatălui ei prezența lor?

In timp ce pregătea cina, sună telefonul. Spre marea ei surpriză, îl auzi pe Ian la celălalt capăt al firului. O invita să bea un pahar, cu o voce ciudat de sumbră.

- Nu, este imposibil, răspunse ea, nu sunt liberă. Ceva nu e în ordine?

Tonul bărbatului deveni treptat mai calm.

- Dumnezeule, nu! Am avut doar o zi de lucru obositoare şi doream să văd pe cineva. Dacă nu eşti liberă astă-seară, ne vedem în acest weekend?

- Sună-mă într-una din aceste zile, îi sugeră ea, incapabilă să-i spună nu a doua oară. Vom vorbi când îmi voi cunoaşte mai bine turele.

După ce lăsă jos receptorul, Julia se înapoie pe gânduri în bucătărie. Timpul când ieşea cu Ian îi părea atât de departe. Ceea ce tocmai trăise îi deschidea un orizont de emoții noi pe care abia începea să-l exploreze. Ştia doar că nu va mai fi niciodată aceeaşi.

După ce puse un pui la rotisor şi cartofii la fiert, se întinse pe divanul din salon. Tatăl ei nu va întârzia să se înapoieze şi

încă nu găsise o explicație pentru trandafiri...

O maşină rulă în fundătură şi, instinctiv, privi pe fereastră: nu era nici a tatălui ei, nici a lui Samuel şi nici a vecinilor... Aşteptă, intrigată... Maşina se angajă pe aleea familiei Morrow, şi când şoferul coborî, o rază de soare lumină un păr negru ca tăciunele. Julia avu un şoc văzând-o pe Linda privind în jurul ei.

Samuel auzise şi el zgomotul motorului, deoarece deschise uşa şi merse în întâmpinarea vizitatoarei sale. Ea se aruncă imediat în brațele lui.

Julia simți pământul fugindu-i de sub picioare. Se îmbrățişară scurt, apoi Samuel o conduse în casă şi uşa se închise după ei.

Poate nu însemna nimic. Existau zeci de explicații plauzibile pentru vizita Lindei şi pentru primirea atât de tandră pe care Samuel i-o făcuse... Julia şi-o repeta în zadar, nu reuşea să alunge gelozia care o chinuia.

Când Herb deschise uşa, câteva minute mai târziu, Julia încercă să-şi regăsească o atitudine normală. Fireşte, el o întrebă de flori, dar ea făcea deja atâta efort pentru a nu-şi trăda disperarea, încât mărturisi adevărul. Tatăl ei îşi manifestă surpriza printr-o ridicare de sprâncene, dar ea nu văzu nimic.

Cina avu un gust de cenuşă. Televizorul nu reuşi să-i capteze atenția. Puțin mai târziu, Samuel o sună ca să-i spună că

nu va veni. Herb fusese cel care ridicase telefonul.

Capitolul 10

Când funcționarul agenției îi propusese Insulele Virgine pentru că o rezervare fusese anulată, Julia prinsese ocazia. Puțin o interesa locul, din moment ce putea să plece, să pună cea mai mare distanță între ea şi Cincinatti. Trebuia să-şi regăsească cu orice preț o aparență de echilibru.

In prima săptămână, se aruncase în programul de excursii şi vizite extenuante ale Insulei Sainte-Croix. Işi petrecea după-amiezile înotând şi serile dansând. Fredericksted nu mai avea secrete pentru ea. Pielea ei prinsese un bronz şi mai pronunțat şi îşi făcuse deja câteva relații de vacanță.

Un număr surprinzător de bărbați, tineri si în vârstă, îi făcuseră propuneri agreabile, stânjenitoare sau patetice. Ea acceptase una sau două invitații, dar păreau toți că n-aveau decât un scop: s-o ducă în patul lor înainte de sfârşitul sejurului. Ea îi găsea atât de ridicoli, încât se gândea chiar să poarte un ceas la mână pentru a cronometra timpul necesar fiecăreia din manevrele lor.

Oricum, le opunea un refuz categoric. Ideea de a avea relații intime cu un bărbat, după experiența pe care o trăise cu Samuel, îi repugna.

Totuşi, tot ce-i amintea de Samuel o speria: era o

adevărată obsesie. Ii obseda visele şi gândurile. Ea suspina, îl striga... Trebuia totuşi să-l uite, şi să-şi reia viaţa de acolo de unde o lăsase. Prea multe îi separau, niciodată n-ar fi trebuit să facă dragoste cu el, niciodată.

In a doua săptămână, cu toată energia epuizată, rămase cel mai adesea inactivă, alungită pe plajă, sau aşezată în salonul hotelului cu o carte în mână. Glezna începuse din nou să se umfle şi hotărî s-o menajeze mai mult. Se trezi sistematic târziu, şi făcu siestă după-amiază, dar, când cele două săptămâni de concediu se apropiau de sfârşit, era la fel de obosită.

In ajunul plecării, Julia nu găsise încă soluţa problemei. Nu înţelegea încă nimic din temerile şi emoţiile ei. N-avea nici cea mai mică idee ce-i va spune lui Samuel când îl va revedea.

Situaţia era cu atât mai delicată cu cât nu-i anunţase plecarea ei. Dar care fusese reacţia lui când Herb îl informase? Furie? Indiferenţă? Se temea la fel de mult de amândouă. In ziua care urmase vizitei Lindei, se repezise pur şi simplu la o agenţie de voiaj şi, printr-o întâmplare extraordinară, i se oferise un bilet chiar pentru acea seară.

Julia se întinse pe prosopul de baie. Nisipul, sub

abdomenul ei, forma mici grămăjoare tari pe care le strivi cu palma. Soarele era arzător.

- Bună ziua! aruncă o voce de bărbat deasupra ei.

O siluetă proiecta o umbră pe umerii şi pe capul ei. Oftând, îşi ascunse faţa între braţe.

- Pot să vă ţin companie?

Ridicând capul, tânăra femeie nu văzu decât o formă neagră înconjurată de un halo de raze orbitoare.

- Nu cred. Numai dacă mă gândesc la asta, mi se face pielea de găină. Si conversaţia dumitale îmi dă dureri de cap.

Se minună imediat de puterea umorului ei caustic. Bărbatul privi în jurul lui cu o nepăsare afectată, murmură ceva de neînţeles şi plecă să caute o pradă mai uşoară.

în seara aceea, ca în cursul celor două săptămâni care se scurseseră, cină cu poftă. Vacanţa îi împuţinase serios economiile, dar visa de mult să aibă una! Măcar dacă ar fi putut să profite mai mult! După masă, se aşeză la bar să bea un pahar şi să asculte muzică. Trebui să respingă avansurile unui bărbat vizibil beat. Se întoarse apoi în camera ei şi se închise cu un sentiment viu de uşurare, ca şi cum scăpase dintr-o junglă ostilă.

îl sună pe tatăl ei ca să-l informeze despre ora sosirii

avionului. La celălalt capăt al firului, vocea lui Herb păru deosebit de călduroasă.

- Bună seara, scumpo! Ce plăcere! Te simți bine? Te distrezi?

- Da, totul merge bine. Am petrecut o vacanță minunată, îl asigură ea vesel. Cum merge acolo?

- Bine. Marjorie a venit de mai multe ori şi toată casa este în dezordine. Dar aceste două fapte n-au nici o legătură între ele! Eşti sigură că poți plăti această convorbire?

- Nu te nelinişti. Voiam să-ți spun că avionul soseşte la ora şase şi jumătate. Vei putea veni să mă aştepți la aeroport?

- Da, fireşte.

Incepea să îngaime câteva fraze de adio, dar Herb o întrerupse.

- Aşteaptă. Samuel este aici. Vrei să-i vorbeşti înainte de a închide?

Julia simți o teamă absurdă accelerându-i bătăile inimii. Simplul fapt de a auzi rostit numele lui Samuel distrugea tot ce construise laborios timp de două săptămâni. Răspunse, puțin prea repede:

- Ar fi mai bine să mă opresc dacă nu vreau să fiu ruinată. Spune-i doar că-i voi vorbi la întoarcerea mea.

- Inţeleg, dragă. Pe mâine.

Conversaţia se opri aici.

A doua zi, după ce-şi făcuse valizele şi prânzi în linişte, ajunse la aeroport cu o jumătate de oră mai devreme. Fiind obişnuită să ia avionul, se mulţumi să lase să treacă timpul. In cabină, vecinul ei, un bărbat în vârstă, palid, atins de boala Parkinson, angajă cu ea o conversaţie foarte nostimă. Când aparatul ateriză la Cincinatti, ajunseră împreună în holul de sosire şi se despărţiră cu acea indiferenţă afectuoasă proprie tovarăşilor de călătorie. Apoi scrută feţele, în căutarea tatălui ei. Trecu un timp până să distingă clar trăsăturile lui Samuel în mulţimea atentă a celor care aşteptau. El o observa cu un mic zâmbet liniştit. Cu ochii măriţi, ea îl văzu venind spre ea cu un pas hotărât.

- Bună! Să mergem să-ţi luăm valiza.

Se comporta ca şi cum nu se despărţiseră niciodată...! Julia acuză lovitura: era vorba aşadar de indiferenţă amabilă, ea fiind singura care se lupta cu emoţia.

- Da, răspunse ea întorcându-se spre banda rulantă. De ce n-a venit tata?

Privirea lui Samuel se fixă asupra valizelor. Părea preocupat.

- Cum? Oh! Trebuia să iasă astă-seară cu Marjorie şi atunci am propus să vin în locul lui pentru a câştiga timp.

El îi aruncă o privire scurtă.

- Eşti şi mai bronzată ca înainte.

- Da, a fost un timp splendid.

Julia nu mai ştia ce spunea. Valiza ei se îndepărta deja când o zări şi sări s-o recupereze.

- Chiar din prima zi m-a prins soarele. Poate era din cauza apei. Se spune că se acţionează ca o lupă!

- Da, aşa se pare. Dă-mi valiza.

Cum el îi atinse degetele, fu cât pe ce s-o scape înainte ca el s-o ia.

Drumul de întoarcere dădu loc unei conversaţii uşoare, dar nelipsită de interes. Samuel îi spuse că trebuia să-şi reia serviciul. Julia răspunse că este trist că n-a avut mai mult timp liber. Ea privi peisajul cum defilează în spatele geamului, şi simţi un gol din ce în ce mai mare pe măsură ce maşina se apropia de casă. După ce se angajă pe aleea familiei Morrow, Samuel opri în faţa casei lui şi luă valiza ca s-o conducă până la uşă.

Indată ce trecu pragul cu Samuel şi intră în casa goală,

începu să tremure. Trecând prin fața lui, făcu turul parterului, ca să-l inspecteze. In realitate, fugea. In bucătărie, se întoarse spre Samuel care pusese jos valiza şi izbucni într-un râs nervos. Sprijinit de pervaz, el o privea fix.

- Tata a spus că o dezordine groaznică domneşte în casă, dar totul este atât de curat! Trebuie să-şi fi petrecut seara făcând curățenie! exclamă ea. Vrei o cafea? Pregătesc imediat.

- De ce ai plecat?

Tânăra femeie îşi dădu brusc seama cât de mult se înşelase: sub indiferența lui, Samuel ascundea o furie teribilă. Ea se forță să nu cedeze panicii.

- Am avut nevoie de concediu.

Incapabilă să-i susțină privirea, luă cafetiera în mâini. Dar uitase de ce şi se mulțumi să-l privească.

- De ce ai plecat?

Vocea lui calmă, aproape blândă, controlul teribil pe care-l păstra asupra lui însuşi, încăpățânarea lui neînduplecată nu-i permitea nici o scăpare.

- Aveam nevoie să mă îndepărtez puțin.

- Nu mi-ai spus nimic, nici un cuvânt. N-am aflat decât seara, din gura lui Herb. Tocmai plecaseşi... Aveai fără

îndoială motive serioase să pleci, dar de ce în felul acesta?

în ciuda totalei stăpâniri pe care o avea asupra lui însuşi, furia îi altera acum vocea, şi ultima sa întrebare căzuse ca o lovitură de bici.

- N-aveam curajul să te privesc în faţă, murmură ea cu o voce atât de slabă încât crezu că el n-o auzise.

El începu să înjure, cu pumnii strânşi, cu trăsăturile întunecate şi încordate. Când tăcu, se măsurară cu privirea. Copleşită de tristeţe şi de durere, Julia îşi ascunse faţa în mâini.

- Ce-am făcut? o întrebă Samuel cu o voce aspră.

- Dar n-ai nici un amestec! strigă ea. Este problema mea, să nu mai vorbim despre asta, vrei?

- Asta nu va trece aşa! replică el înaintând spre ea.

Nu se opri decât pentru că ea se retrase până la masă, speriată de violenţa care emana din el.

- Vom lămuri lucrurile, pentru că m-am săturat de tăcere, răbdare şi aşteptare. Julia, nu mai pot să aştept. Răspunde-mi!

Ea ridică ochii limpezi.

- Eu... noi trebuie să încetăm să fim amanţi, bâigui ea. S-ar fi spus că-l lovise în plină faţă. Samuel deveni

livid. Atunci, ea dădu frâu liber lacrimilor. Ii făcuse un foarte mare rău, dar nu vrusese cu adevărat.

- Nu pot să mă mulțumesc cu o legătură, reluă ea. Nu voi suporta niciodată incertitudinea şi nesiguranța.

într-o zi... Samuel, aş vrea să mă căsătoresc...

- Du-te dracului! urlă el.

Julia izbucni în hohote de plâns. El o prinse de umeri şi începu s-o scuture. Prin ecranul de lacrimi, ea îi văzu privirea îndurerată şi scoase un strigăt. O lăsă imediat, pentru a se îndepărta, cu pumnii strânşi la frunte, cu gura deschisă ca şi cum se sufoca...

După un moment, se întoarse, înfrânt şi amar.

- Foarte bine, dacă asta este ceea ce vrei...

- Nu, nu înțelegi, era din cauza Lindei!

Cuvintele scăpaseră de pe buzele ei, în ciuda temerii şi a orgoliului ei. Nu mai putea să-l mintă.

- Eu... am văzut-o venind la tine, în ajunul plecării mele. Ai luat-o în brațe, apoi ați intrat împreună.

- De aceea ai plecat? făcu Samuel, neîncrezător. Erai geloasă... pe Linda?

- Nu. Da... recunoscu ea lamentabil. Da, într-un fel eram geloasă. Dar am înțeles repede că reacția mea era stupidă, de

vreme ce făcusem dragoste chiar în ziua aceea.

- Nu vei înceta niciodată să mă uimeşti.

Julia tresări.

- Nu fi crud. Nu tu!

- Nu ştiu ce mă reține să te pălmuiesc. Consideră-te fericită că mă limitez la cuvinte. Vrei să ştii de ce venise Linda?
S-a îndrăgostit de Ian şi l-a văzut cu o altă femeie. Complet bulversată, a alergat la mine, şi am stat mult timp de vorbă.

Ea îşi aminti că în seara aceea, Ian o sunase... O compasiune sinceră față de tânăra prietenă a lui Samuel înlocui atunci orice alt sentiment în inima Juliei.

- Este mai bine, acum?

In loc de răspuns, el avu un gest iritat.

- Samuel, de mine îmi este teamă, nu de Linda. Gelozia mă îngrozea. Atunci, am plecat. N-aş fi crezut niciodată că voi suferi atât. Trebuie să ne oprim... nu mai vreau să sufăr...

- Taci! țipă el, ca şi cum nu putea să asculte mai mult. Ajunge!

El se întoarse şi ea văzu o lacrimă pe obrazul lui, o lacrimă pe care n-o va uita niciodată.

- Am încercat totul, dar tu nu vrei să înțelegi. Julia, ți-am arătat prin toate mijloacele posibile, că te iubesc. Nu mai ştiu cum să ți-o spun. M-am întrebat adesea de ce mă încăpățânam astfel, dar mă agățam de cel mai mic semn, de cea mai mică speranță să mă iubeşti şi tu. La ce bun, este inutil, nu-i aşa?

Julia se clătină pe picioare. Inima ei se opri o clipă să bată, apoi începu să-i izbească pieptul cu lovituri surde care-i răsunau până în tâmple.

- Nu mi-ai spus-o niciodată! strigă ea sprijinindu-se de masă. îmi spuneai că mă placi, dar niciodată că erai îndrăgostit de mine!

- Asta sărea în ochi! Toată lumea o ştia! Marilyn, Herb, părinții mei, toată lumea! Dar tu eşti oarbă! Eram îndrăgostit de tine încă de la plecarea mea la universitate, dar tu nu vedeai în mine decât un vechi prieten! Ce puteam face altceva, decât să aştept să creşti pentru a şti în fine dacă aveam o şansă. Dar tu ai încă nevoie să creşti.

- Nu-i adevărat! se sufocă ea scuturându-şi capul.

Samuel deveni dintr-o dată foarte calm. Avea acea impasibilitate rece care este semnul unei decizii dureroase, dar irevocabile. Ea o simți. Intinse mâna şi

deschise gura, dar el se îndepărta deja.

- Iartă-mă că am strigat şi te-am rănit aşa cum am făcut-o, spuse el cu o voce incredibil de blândă. Eram prietenul tău cel mai apropiat, şi ani de zile n-am încetat să visez la ziua când vom fi unul în braţele celuilalt. Eram convins că vom sfârşi prin a fi împreună, şi că ne vom petrece viaţa împreună.

El avu un mic râs ironic la adresa iluziilor lui trecute.

- Doar cu puţin timp în urmă ai început să te schimbi, şi am crezut că ai înţeles. Dar nu era cazul. N-ai înţeles niciodată nimic. Poate cu timpul vei sfârşi prin a învăţa să mă iubeşti. Dar nu mai am putere. Si pentru mine există lucruri pe care sunt incapabil să le mai suport mult timp, Julia... Te iubesc prea mult ca să aştept să te îndrăgosteşti de un alt bărbat şi să te căsătoreşti cu el.

Ii atinse obrazul o clipă.

- Este vina mea. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc mai clar.

Si se îndepărtă.

Urmărindu-l cu privirea, ea se gândi: mă părăseşte, s-a sfârşit... de data asta, s-a terminat. Tocmai mi-a spus adio şi eu nici măcar n-am răspuns.

Deodată, o scenă îi apăru din adâncul memoriei: un

Samuel mai tânăr îşi lua rămas-bun de la o Julia copilă încă. El o privise îndelung, în timp ce ea refuza cu încăpăţânare să lase frâu liber emoţiei. Nu-l ierta că pleacă fără ea, pe timp de patru ani, pentru o altă viaţă.

"La revedere, Julia”.

Ea nu răspunsese, prea ocupată să-şi salveze orgoliul şi demnitatea. înţelegea acum că el aştepta un mic semn din partea ei, un singur gest de tristeţe. Dar ea i-l refuzase.

Cât fusese de oarbă! Totuşi, mai mult decât orbirea ei, răbdarea lui Samuel o uimea: îi dăduse puţin din el însuşi, de fiecare dată când ea avusese nevoie. Nu încetase să dea, să dea încă, în timp ce ea lua totul cu aviditate.

Un geamăt scăpă de pe buzele ei. Dar el era deja în hol. Dacă încetinise pasul, ea nu auzi nimic: îşi prinsese capul în mâini şi lăsă frâu liber durerii pe care ştiuse atât de bine s-o stăpânească odinioară. Dar atunci, ştia că va reveni. Astăzi, ştia că nu va reveni, că era iremediabil şi ca ea nu va suporta. Greutatea acestor ani care vor veni, o zdrobea. Viitorul va fi imaginea trecutului ei: pustiu. Deoarece în tot acest timp nu făcuse decât să aştepte întoarcerea lui fără s-o recunoască vreodată.

O forţă profundă, veche şi teribilă începu deodată s-o

potopească, o forță care se trezea în sfârşit şi sfărâma digurile pe care le ridicase cu grijă. Işi alungă temerile cele mai vechi şi toată vanitatea. O copleşi lumina, adevărul pe care-l purta în ea de mulți ani, fără să vrea să-l recunoască.

Alergând la uşă, se poticni de prag, şi-l căută pe Samuel cu privirea: se îndrepta spre gardul viu, cu capul retras între umeri.

- Te iubesc!

Atunci, el alergă şi o ridică în aer. Când ea atinse solul din nou, se aruncă de gâtul lui şi-şi înfundă fața la umărul lui.

- Te iubesc! Nu ştiu cum de n-am ştiut-o mai curând, dar te iubesc, te iubesc...

- Taci! spuse el înfundându-şi privirea într-a ei.

Dar ea nu auzea. Un val incoerent de cuvinte continuă să iasă de pe buzele ei, şi nu încetă decât atunci când o sărută.

- Cum vrei să te sărut dacă nu încetezi să flecăreşti!

Observând deodată că se găseau afară şi că puteau fi văzuți, vru să se desprindă.

- Să intrăm, îngăimă ea.

- De ce? spuse el prefăcându-se că nu înțelege. Ah! Eşti jenată! Ți-e teamă de priviri indiscrete!

Julia recăzu la pieptul lui. El îşi strecură mâna pe gâtul ei şi-i sărută părul. Avea atâta tandreţe în îmbrăţişarea lui, încât lacrimile ţâşniră din ochii ei.

- Ce se întâmplă? o întrebă el conducând-o spre casă. O dată uşa închisă, vru să-i ridice bărbia dar ea rezistă cu atâta putere încât renunţă şi începu să-i mângâie din nou părul. Plânsul Juliei se înteţi.

- Julia, opreşte-te. Nu pot să te văd plângând astfel. Vorbeşte-mi, dragostea mea...

Cu obrajii roşii şi arzători, ea îşi strecură mâna sub cămaşa bărbatului şi scutură din cap, ca pentru a evita să răspundă, dar el insistă.

- După plecarea ta, viaţa mea n-a fost decât un lung culoar pustiu. Am căutat zadarnic ceva să-l umplu, dar n-am găsit nimic. Adevărata problemă nu era în mine, erai tu... prezenţa ta îmi lipsea.

- Tu eşti dragostea vieţii mele, murmură cu blândeţe Samuel. Nu te voi mai lăsa să pleci. Eu nu voi mai pleca. Vreau să împărtăşesc totul cu tine şi... Julia, doresc atâtea lucruri, eşti sigură?

Ea se depărta pentru a-l privi mai bine. Atâta dragoste şi dorinţă luminau trăsăturile lui, încât nu obosea să-l

privească.

- Te iubesc, Samuel.

El închise ochii. Julia nu văzuse niciodată ceva mai frumos ca această faţă adorată. Si va putea să continue să-l vadă în alte peisaje, în alte circumstanţe, tot atât de numeroase cât viaţa le va oferi. O imensă bucurie urcă în ea: vor împărtăşi anii care vor veni, aşa cum împărtăşiseră anii copilăriei lor.

Venind dintr-un trecut îndepărtat, o voce cânta în memoria ei: Hei, Julia, ce ai? Ce nu merge? Hei, Julia, vino să vezi! Priveşte, ai văzut? Era un vultur.... O să-mi lipseşti.... Eşti cea mai bună prietenă a mea... Nu plânge, totul se va aranja. Vreau să fiu iubitul tău şi să îmbătrânesc cu tine. Vrei să jucăm leapşa afară? Hei, Julia !

Sfârșit